

ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ
ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

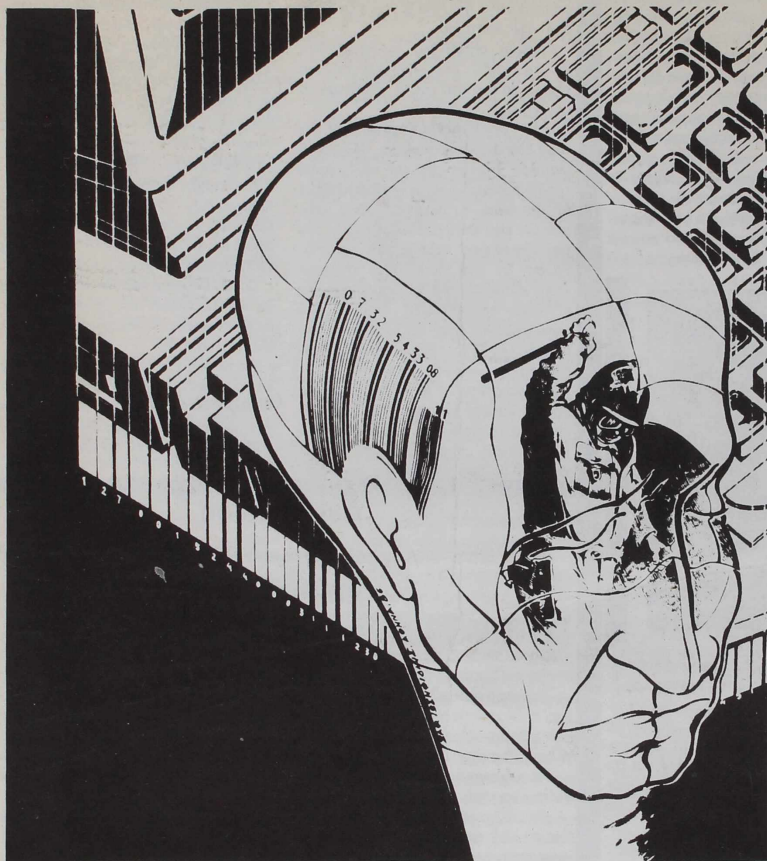

Τεύχος Νο 5 Δρχ. 50

Τ.Θ. 11251

541 10 Θεσ/νίκη

24 Μαρτίου 1989

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ «ΚΡΥΦΑΚΟΥΕΙ» ΚΑΙ ΕΛΕΓΧΕΙ

ΣΕΛ. 4-5

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Γιάννης Ταμτάκος: «Από 8 χρονών απεχθάνομαι την αστυνομία»
- ΠΟΛΩΝΙΑ: Η αυταρχικότητα των εργατοπατέρων αποκαλύπτεται
- Νέα τροπή στο θέμα του ΕΚΑΜ στην Αγγλία
- Για την «Ελεύθερη ραδιοφωνία»
- Σύλληψη συντρόφων στην Ιταλία
- ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ = ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ
- «ΕΝ ΨΥΧΡΩ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ»

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Με αφορμή τις επίκαιρες συζητήσεις γύρω από το νεοϊδρυθέν **Παλαιστινιακό κράτος**, την εξέγερση του παλαιστινιακού λαού στα κατεχόμενα από το Ισραήλ εδάφη, δημοσιεύουμε εδώ ένα άρθρο του **Alexander Schapiro** (Ρώσου αναρχικού, εβραϊκής καταγωγής) γραμμένο το έτος 1930, το οποίο φωτίζει το παρασκήνιο της από δεκαετίες διαμάχης, για την επικυριαρχία στην Παλαιστίνη. Παραθέτουμε αυτό το νικουμένο (δισσαφηνίζοντας και κάποια ασημένια ελλειπή κομμάτια), επειδή η ξεκάθαρη ιστορική προσέγγιση του ζητήματος (πριν από 60 χρόνια!) πραγματοποιήθηκε τόσο τρομακτικά.

Παλαιστίνη, Αγγλία και το εβραϊκό ζήτημα

ALEXANDER SCHAPIRO

Το έτος 70 κατά το χριστιανικό ημερολόγιο, πυρπολήθηκε ο ναός της Ιερουσαλήμ. Οι Εβραίοι κατακρουρηγήθηκαν. Όσοι κατάφεραν να διαφύγουν, διασκορπίστηκαν σ' ολόκληρο τον κόσμο. Αυτή ήταν και η Μεγάλη Καταστροφή. Από τότε ακριβώς το εβραϊκό ζήτημα βρίσκονταν στην ημερήσια διάταξη ολόκληρου του κόσμου: το ζήτημα ενός έθνους που βρίσκονταν υπό συνεχή διωγμό. Τα λουτρά αίματος από τα οποία χρειάστηκε να επιζήσει αυτό το έθνος, δεν μπορούν πλέον να μετρηθούν. Η εμφάνιση του μοντέρνου πολιτισμού δεν σταμάτησε ούτε αυτές τις σφαγές, αλλά ούτε τους βασανισμούς και τα κυνηγητά... Χρειάζομαστε να θυμηθούμε μόνο τα τελευταία 30 χρόνια και γεγονότα όπως την υπόθεση Dreyfus, το προγκρόμ του Kichineff και την υπόθεση Beilis.

Τον Αύγουστο του αγίου χριστιανικού έτους 1929, σκότωσαν οι Άραβες στην Παλαιστίνη, γύρω στους 100 Εβραίους, κάτω από το ειρωνικό βλέμμα της χριστιανικής Αγγλίας. Το εβραϊκό ζήτημα λοιπόν, είναι ακόμη στην ημερήσια διάταξη όλου του κόσμου και στη συγκεκριμένη περίπτωση γίνεται επίκαιρο σ' αυτήν την ίδια γη, την οποία οι Εβραίοι πιστεύουν, ότι ξαναβρήκαν μετά από 1860 χρόνια αδιάκοπης περιπλάνησης.

Δεν έχουμε καμιά διάθεση να καταγράψουμε την εβραϊκή ιστορία. Το εβραϊκό ζήτημα όμως, έχει γίνει όλο και περισσότερο μια σελίδα στην ιστορία των εθνών και των κυβερνήσεών τους. Θα προσπαθήσουμε να εξετάσουμε εδώ ένα κεφάλαιο του διεθνούς αυτού ζητήματος.

Οι Εβραίοι δεν διαθέτουν διαβατήρια. Ή πολύ περισσότερο: όταν έχουν, τότε αυτά δεν εκφράζουν την ιδιότητα τους ως μέλη του εβραϊκού έθνους, αλλά τους καταχωρεί σαν μέλη αυτού του έθνους σπουοίου της γη συμπτωματικά γεννήθηκαν. Οι Εβραίοι λοιπόν, δεν έχουν γη. Επίσης δεν έχουνε πατρίδα, καμιά πατρίδα. Κι αυτό το αίσθημα της «μειονεκτικότητας» σε σχέση με την υπόλοιπη ανθρωπότητα, δεν άφηνε τους εβραίους πατριώτες να κοιμηθούν ήσυχα: η ιδιοποίηση μιας συγκεκριμένης γης, όπως λέγανε, θα έλυne το μισητό πρόβλημα των απάτριδων Εβραίων. Ποιος γης; Ήταν φυσικό, τα μάτια του εβραϊκού κόσμου να στραφούν στην παλιά πατρίδα, τη χώρα από

Συνεχεια στη σελ. 6

«...Δεν περιμέναμε καμιά δικαιοσύνη να μας αποδείξει ότι ο Μ. Πρέκας εκτελέστηκε εν ψυχρώ...»

Η εκτέλεση του Μ. Πρέκα τον Οκτώβριο του '87 από τους έμμιθους φονιάδες του κράτους, αναγνωρίστηκε και επίσημα από τις άλλες εγκληματικές αρχές σαν ωμή δολοφονία. Ασκήθηκε δίωξη κατά παντός υπευθύνου με την κατηγορία της ανθρωποκτονίας από πρόθεση.

Ενάμιση χρόνο από τη δολοφονία του Μ. Πρέκα και μετά από τόσο διάστημα σιγής, αλλάζει και πάλι το σενάριο. Εκεί που η ΕΛΑΣ σκότωσε εν αμύνη τον «τρομοκράτη», ίσως τελικά να μην ήταν και τόσο εν αμύνη. Ίσως τα ζωντανά φονικά υποχρίδια της, δείχνοντας πάλι τον απαραίτητο ήλιο, να είχαν άλλες εντολές. Και βρέθηκαν η λύση. Διότι κατά παντός υπευθύνου, πράγμα που είναι ταυτόσημο με τη δίωξη κατά κανενός υπευθύνου, ή το πολύ πολύ αν δυσκολεύουν τα πράγματα, διώξη κάποιου εκτελεστικού οργάνου.

Το γεγονός ότι αυτή η «φοβερή ανακάλυψη» έγινε τώρα, δεν είναι άσχετο χρονικά, αλλά και ουσιαστικά, τόσο με τις πολιτικές εξελίξεις, όσο και με την προκείμενη δίκη των Κλ. Σμυρναίου και Χ. Μαρίνου στις 10-4-89.

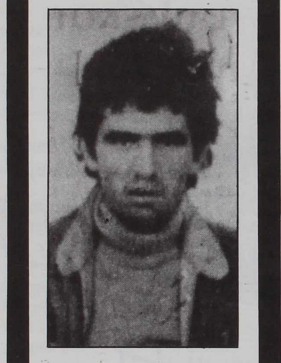
Το κράτος και οι θεσμοί του, σε μια περίοδο όπου ξεσκεπάστηκαν και έδειξαν στην ολότητα το πρόσωπό τους, μη μπορώντας να κρατήσουν καν τα προσχήματα, καταρρακώνοντας κάθε έννοια ηθικής αξίας (που κατά το φαίνομαι τουλάχιστον είχαν), βρίσκονται σε ένα στάδιο προπαιθείας ανασυνκρότησης του πλαστού τους προσώπου. Παρατηρούμε λοιπόν έναν άρρηκτα συνδεδεμένο με το κράτος και κυρίαρχο θεσμό, αυτόν της δικαστικής εξουσίας, να εντάσσεται ο αυτό το πλαίσιο. Μετά από έναν κλονισμό της, όσον αφορά την ανεξαρτησία, αμεροληψία και την... τύφλα της, βλέπουμε να της ανατίθενται τώρα όλες οι εκβάσεις των πολιτικών δράσεων, με σκοπό να αναδείξει αυτή τον ένοχο. Η φόρμουλα «κατά παντός-κανενός υπευθύνου» εξελίσσεται αυτήν την περίοδο σε πανάκεια για όλα τα σκάνδαλα και ταυτόχρονα είναι η λύση όλου του πολιτικού κόσμου, που περιμένει εναντίον ενός άλλου για να προχωρήσει με ήσυχη την συνειδησή του στις εκλογές.

— Προηγούμενα τεύχη του «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ», καθώς και της εφημερίδας «ΑΝΑΡΧΙΑ», διατίθενται από τα γραφεία της Ένωσης στην οδό Σπάρτης 41.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα εκδικάζεται σε λίγες μέρες και η «υπόθεση της Καλογρέζας» με κατηγορούμενους τον Κλ. Σμυρναίο και Χ. Μαρτίνο, αφού ο Γ. Μπουκουβάλας και η Β. Βογιατζή αθωώθηκαν από τη δικαιοσύνη.

Το γεγονός ότι «αποδεικνύεται» τώρα η εν ψυχρώ εκτέλεση του Μ. Πρέκα, παίζει καθοριστικό ρόλο στην εκδίκαση αυτής της υπόθεσης, η οποία θα στερούνταν νοήματος και σημασίας, αν δεν ξεκαθαριζόταν το τι ακριβώς έγινε στην Καλογρέζα, μιας και οι κατηγορίες των 2 ξεκινούν και στηρίζονται σ' αυτό το συμβάν. Αν η Καλογρέζα παρέμενε μια συμπλοκή, μια «αθωωτική» για τους δυο, έκβαση της δίκης, θα ήταν κεραυνός εν αιθρία, όπως ανάλογα και μια «καταδικαστική» θα είχε ασάφειες, ελ-

λείψεις και θα παρέμεναν κενά και πολλά ερωτηματικά. Με το γεγονός λοιπόν της «αποκάλυψης» αλλάζουν και τα δεδομένα. Το κράτος με την προσεκτική επιλεγμένη κίνησή του αυτή, προσπαθεί να αποκτήσει άλλοθι, αλλά και την κοινωνική συναίνεση για να νομιμοποιήσει την οποία απόφαση θάλαει και για τις περαιτέρω κινήσεις του.

Όποια όμως τακτική και αν ακολουθήσουν οι κρατούντες, εκμεταλλευόμενοι τον δολοφονηθέντα Μ. Πρέκα, όποιοι και αν είναι οι σκόπιμοι ελιγμοί τους, που κινούνται από μικρά ή μεγάλα συμφέροντα με κατεύθυνση την περαιτέρω κυριαρχία τους, από μας θα κερδίσουν μόνο την παραπάνω περιφρόνηση και αντίστασή μας. Γιατί δεν περιμέναμε καμιά δικαιοσύνη να μας αποδείξει ότι ο Μ. Πρέκας εκτελέστηκε εν ψυχρώ, με σκοπό την παρουσίαση «αντι-τρομοκρατικού έργου» και τον παραδειγματισμό της κοινωνίας. Γιατί δεν μας ενδιαφέρει από ποια οπλοήθη ή φονική σφαίρα, μιας και γνωρίζουμε τους πραγματικούς ενόχους. Επειδή δεν περιμέναμε καμιά δικαιοσύνη να μας αποδείξει ότι ο Κλ. Σμυρναίος και ο Χ. Μαρτίνος δεν είναι «τρομοκράτες», αλλά ότι δικάονται για τις ιδέες και την στάση ζωής τους. Όπως δεν περιμέναμε να μας το αποδείξει και για τον Γ. Μπουκουβάλα και την Β. Βογιατζή.

Μας αφορούν όμως όλα τα μέσα ό-πως και οι σκοποί που χρησιμοποιεί το κράτος, για την διατήρηση της κυριαρ-

χίας του. Το επί πτωμάτων πάτημά του για την επίτευξη των στόχων του.

Μας αφορά όλους ο ελεύθερα σκεφτόμενος άνθρωπος και το τίμημα που πληρώνει γι' αυτό. Όπως επίσης είναι υπόθεση και χρέος όλων μας η διαφύλαξη των θυμάτων του κοινωνικού-ταξί-

κού αγώνα στις μνήμες μας και η απόλυτη εναντίωσή μας στην «αποκατάσταση» τους από την εξουσία. Και αυτό κατορθώνεται μόνο μέσα από τον καθημερινό αγώνα για μια αξιοπρεπή, ηθική και ανθρώπινη ζωή.

(Συντρόφισσας από την Θεσσαλονίκη)

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ = ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ

«Δύο μήνες τώρα, από τότε που με πίεσαν στην Ασφάλεια να καταθέσω πως είδα το δημοσιογράφο να φεύγει από τον τόπο της εκτέλεσης, η ζωή μου είχε γίνει μαρτύριο.

Δέχομαι απειλητικά τηλεφωνήματα για τα παιδιά μου. Αναγκάστηκα να στείλω το ένα στο χωριό. Έσπασαν τα νεύρα μου».

Η εν λόγω **Ευανθία Κεχαγιόγλου**, μητέρα δύο ανηλικών παιδιών, που στις 9 Μαρτίου, ύστερα από την καθημερινή τρομοκρατία που δέχονταν, οδηγήθηκε σε απόπειρα αυτοκτονίας, είναι γνωστό ότι **είχε καταγγείλει** αξιωματικούς της Ασφάλειας Αττικής, ότι προσπαθούσαν να της αποσπάσουν επιβαρυντική κατάθεση για το δημοσιογράφο Μ. Τριανταφυλλόπουλο, όντας η ίδια απόπληκτη μάρτυρας της εκτέλεσής του Εισαγγελέα Α. Βενάρδου, από την επανστατική οργάνωση «Τη Μήλη».

«Βούλωστο γιατί θα βρεις τα παιδιά σου σε κανένα χαντάκι», την απειλούσαν από τηλεφώνου... άγνωστα άτομα των μυστικών υπηρεσιών, αφού η Κεχαγιόγλου με όσα κατηγγείλε, αποκάλυ-

πτε για άλλη μια φορά τις απεγνωσμένες πλέον μεθοδεύσεις των κατασταλτικών μηχανισμών να παρουσιάσουν, με κάθε τρόπο, «αντιτρομοκρατικό έργο».

Άλλη μια λοιπόν ανεπιτυχής, μα ταυτόχρονα δολοφονική και εγκληματική ενέργεια των υπηρεσιών Αν-Ασφάλειας, η οποία πάλι είχε την αντιστροφή της ανάλογη σε σχέση με τη σοβαρότητα της αντιμετώπιση από τον αστικό τύπο. Είτε έντεχνα αμβλύνθηκε, είτε πάλι έντεχνα μετετέθηκε η ουσία της.

Ανεπιτυχής δέβαλα, στο βαθμό που η Κεχαγιόγλου, διατηρώντας την αξιοπρέπεια της αρνήθηκε να ψευδομαρτυρήσει και να δικαιωθεί έτσι την ύψιστη κρατική αξία του **χαφιεδισμού**.

Ως τότε όμως η κοινωνική αυτοάμυνα θα βρίσκε αλλοθι στην ατομική και πιθανά στιγμιαία αντίσταση και θα μένει ανораγμένη.

Ως τότε τα αδιάσπαστα ανθρωποειδή και οι μηχανισμοί που αντιπροσωπεύουν, δεν θα παίρνουν για τις καθημερινές, πετυχημένες ή μη, απόπειρες δολοφονίας την απάντηση που τους αξίζει!

Ανακοίνωση

Την Πέμπτη 2/2/89 συνελήφθησαν στην Μπέργκαμο οι αναρχικοί Αλφρέντο Μαρία Μπονόνο και Τζιουζέπε Στάτζι.

Συνελήφθησαν μετά από μία απαλλοτρίωση σε κοσμηματοπωλείο του κέντρου. Οι σύντροφοι μεταφέρθηκαν στη φυλακή που βρίσκεται στην οδό Via Gieno 61 - 21400 Bergamo.

Τα αποδιδόμενα αδικήματα είναι: ένοπλη ληστεία, σοβαρές ζημιές, αντίσταση σε δημόσια αρχή.

Την Δευτέρα 6/2/89 οι σύντροφοι υποβλήθηκαν σε ανάκριση, στη διάρκεια της οποίας δήλωσαν ότι η ληστεία πραγματοποιήθηκε για λόγους προσωπικών χρηματικών αναγκών και ότι σαν αναρχικοί, θεωρούν δίκαιη την έννοια της αναδιανομής των αγαθών μέσα σε μια κοινωνία στην οποία υπάρχει η κοινωνικοοικονομική ανισότητα, θέση που, ιστορικά, οι αναρχικοί ανέκαθεν συμφωνούσαν.

Οι σύντροφοι ξεκαθάρισαν ότι οποιαδήποτε προσπάθεια εκ μέρους των δικαστικών αρχών να τους αποδώσουν άλλες ενέργειες αυτού του είδους ή να υποθέσουν, ξεκινώντας από αυτό το συγκεκριμένο γεγονός, την ύπαρξη φανταστικών ενόπλων οργανώσεων, πρέπει να θεωρηθεί σαν μια σκευωρία που τείνει να χτυπήσει με πιο βαρύ τρόπο τους συντρόφους που είναι δοσμένοι ενεργά μέσα στον καθημερινό κοινωνικό αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση.

Εκ των πραγμάτων, η ανακριτική διαδικασία συνεχίζεται και οι φανταστικές κατασκευές των οργάνων καταστολής πρέπει να θεωρούνται αναμενόμενες.

Ήδη την ημέρα της σύλληψης των συντρόφων, πραγματοποιήθηκαν μια σειρά εξονυχιστικών ερευνών (φυσικά χωρίς κανένα αποτέλεσμα) σε σπίτια αναρχικών συντρόφων στο Μιλάνο, στην Μπέργκαμο και στην Κατάνια.

Είμαστε αποφασισμένοι να απωθήσουμε κάθε προσπάθεια απομόνωσης των συντρόφων εκφράζοντας επαναστατική αλληλεγγύη στον Τζιουζέπε και στον Αλφρέντο και να αναπτύξουμε την μεγαλύτερη δυνατή τηλεπρόσφρηση πάνω στο γεγονός. Θα κινητοποιηθούμε ενάντια σε κάθε απόπειρα εκ μέρους των δικαστικών-αστυνομικών οργάνων να κατασκευάσουν κάθε είδους σκευωρίες.

Στη συγκέντρωση εθνικού χαρακτήρα που πραγματοποιήθηκε στη Ρώμη, σήμερα, 11 Φεβρεάρι 1989, αποφασίστηκε, σαν πρώτο πράγμα, να ανοιχθεί ένας λογαριασμός για τα δικαστικά έξοδα. Οποιοσδήποτε επιθυμεί να συνεισφέρει, μπορεί να το κάνει διαμέσου του ταχυδρομικού λογαριασμού 16464950 - Catania.

Σε σύντομο διάστημα, προβλέπεται να ανακοινωθεί μια επόμενη συνέντευξη πληροφοριακού-οργανωτικού χαρακτήρα, η ημερομηνία της οποίας θα γνωστοποιηθεί μέσω του αναρχικού τύπου.

Οι αναρχικοί που παρευρίσκονται στη συνέλευση που έγινε στη Ρώμη στις 11/2/89.

Η «Ελεύθερη Ραδιοφωνία» στην Ελλάδα

Πώς άρχισε, πώς εξελίχθηκε

Η εφεύρεση του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης υπήρξαν θεμελιώδεις στην ιστορία των μέσων μαζικής επικοινωνίας. Οι επιπτώσεις τους είχαν ιστορική σημασία στη διαμόρφωση των κοινωνιών, και όχι μόνο στον τομέα της επικοινωνίας.

Η κοινωνική, η οικονομική και η πολιτιστική ζωή είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένες μ' αυτές τις εφευρέσεις και τις εξελίξεις τους. Γι' αυτό άλλωστε τα μέσα μαζικής επικοινωνίας θεωρήθηκαν από την αρχή και σαν μια αξία, ένα προϊόν που το κράτος και οι κυρίαρχες ιδεολογίες προσπαθούν να τα ελέγξουν.

Μέχρι τη δεκαετία του '60 ραδιοφωνο στην Ελλάδα είχαν συνήθως τα κεντρικά καφενεία και τα μεγαλοαστικά σπίτια. Το νέο πολιτιστικό αγαθό ήταν ακόμη πολύ ακριβό και σε επίπεδο πολιτικής εκμετάλλευσης των εκπομπών του, βρισκόταν υπό τον απόλυτο έλεγχο των εκάστοτε κυβερνήσεων.

Και ξαφνικά κάπου γύρω στο 1960 το τρανζίστορ μπήκε στη ζωή μας. Μικρά και φθηνά, τα τρανζίστορ κάνουν την εμφάνισή τους σ' όλη την χώρα και σε όλα τα κοινωνικά στρώματα. Στις αρχές αυτής της δεκαετίας έχουμε την εμφάνιση και των πρώτων ραδιοπειρατών, σαν αποτέλεσμα του εύκολου τρόπου κατασκευής τρανζίστορ και πομπών.

Από την πρώτη στιγμή που εμφανίστηκαν οι ραδιοπειρατές, το κράτος προετοιμαζόταν να τους αντιμετωπίσει και να τους χτυπήσει με όποιο μέσο θεωρούσε πιο πρόσφορο και συνήθως αυτό ήταν η καταστολή με τη βοήθεια των ραδιογωνιόμετρων και τελικής κατάληξη το κλείσιμο των σταθμών και την κατάσχεση των μηχανημάτων.

Οι ραδιοερασιτέχνες συνήθως εκφράζουν την συγκεχυμένη προσωπική ανάγκη τους για επικοινωνία. Δεν διανοήθηκαν ποτέ να εξυμνητήσουν άλλες ανάγκες τους απαγορευμένες και διωγμένες από το κοινωνικό προσκήνιο, όπως π.χ. την ανάγκη για μια συλλογικότητα πιο ουσιαστική και γι' αυτό πιο ριζοσταστική.

Υπήρξαν όμως και κάποιοι άλλοι ερασιτέχνες, κάποιες άλλες φωνές που δεν τους άφηναν αδιάφορους τα κοινωνικά γεγονότα, έβγαλαν στον αέρα μια έντονη κοινωνική διαμαρτυρία. Εδώ θα μπορούσαμε να κάνουμε και μια ιστορική μνεία στη συμβολή του ελεύθερου παρόνομου ραδιοσταθμού του κατηλιμένου πολυτεχνείου το '73 και του σταθμού της κατάληψης της Πάτρας στην ελεύθερη πληροφόρηση μέσα σ' ένα αυταρχικό καθεστώς.

Οι μη κρατικές μορφές ραδιοφωνίας, όπως έστω εμφανίσθηκαν, είχαν σαν αποτέλεσμα την κατάρρευση πολλών άλ-

λοθι της εξουσίας και πολλών μύθων σχετικών με τη λειτουργία του μέσου. Και πρώτα πρώτα μόνο η ίδια η δυνατότητα ύπαρξης και μη κρατικού ραδιοφώνου, μέσα στη χώρα, η δυνατότητα ακούσματος και ενός άλλου λόγου, απομυθοποίησε το ραδιοφωνο σαν μέσο και το κράτος σαν εξ ορισμού κάτοχο του.

Άρα το μόνο που έμενε στο κράτος ήταν να έρθει από τα πάνω και να νομοθετήσει κάνοντας νόμιμη την «ελεύθερη ραδιοφωνία», άρα άμεσα ελεγχόμενη απ' αυτό.

Από τον χειμώνα του '87 λοιπόν, η κατάσταση στα ερτζιανά παρουσιάζεται διαφορετική. Παλιοί ερασιτέχνες εξαφανίζονται από την μπάντα των FM και οι ίδιοι βρίσκονται και πάλι πίσω από μικρόφωνα, αλλά σαν υπάλληλοι-δημοσιογράφοι αυτή τη φορά, κάποιον «σοβαρών» πλέον σταθμών. Η «άνοιξη» λοιπόν της «ελεύθερης ραδιοφωνίας» αρχίζει...

Κόμματα, δήμαρχοι, μεγαλοεπιχειρηματίες, μεγαλοεκδότες στήνουν τους δικούς τους σταθμούς και ο καθένας, μας υπόσχεται τη «μεγάλη αλήθεια», την «ποιότητα» και την «αντικειμενικότητα» που η μεγάλη τους αδελφή ΕΡΤ μας στερούσε όλα αυτά τα χρόνια. Ο καθένας τους φυσικά από διαφορετική σκοπιά και από διαφορετικά συμφέροντα ορμημένος προσπαθεί να κερδίσει τη μερίδα του λέοντος στα ποσοστά της ακροαματικότητας και να διεκδικήσει με καλύτερους όρους το μεγαλύτερο ποσοστό των αισθητικά ρυπαρώνων διαφημίσεων που θα τους αποφέρει και

τα μεγάλα οικονομικά κέρδη, χωρίς βέβαια αυτό να είναι το μοναδικό τους μέλημα.

Και δυστυχώς το παραμύθι έπιασε. Ο κόσμος ζώντας την αυταπάτη της «ελεύθερης ραδιοφωνίας» συμμετέχει ενεργά σε διάφορες εκπομπές που γίνονται είτε, υποτίθεται, για να ακουστεί η άποψη των «ακροατών» τους επί παντός θέματος, είτε σε διαγωνισμούς κάκιστου γούστου με πολλά υποσχόμενα κέρδη. Και έτσι ο καθένας έχει την εντύπωση ότι όλη αυτή η υπόθεση τον αφορά και τη διαμορφώνει και ο ίδιος.

Θα ήταν παράλειψη βέβαια, να μην αναφερθούμε και σε κάποιους αλλήλους σταθμούς, με διαφορετικό περιεχόμενο και ύφος. Είναι οι σταθμοί που δεν είναι κερδοσκοπικοί και έχουν να αντιμετωπίσουν τις φοβερές τεχνικές δυνατότητες και τον πανάκριβο εξοπλισμό των άλλων σταθμών, και στους οποίους σκοπεύουμε να αναφερθούμε σε άλλη μας γραπτή επικοινωνία.

Όπως φαίνεται λοιπόν, ο ολοκληρωτικός έλεγχος του κράτος επιβάλλεται σ' όλους τους χώρους. Η νομιμοποιημένη «ελεύθερη ραδιοφωνία» δεν εφεύρε την άνοιξη στα ερτζιανά, δεν έδωσε τη δυνατότητα στους πολίτες να πάρουν το λόγο στα χέρια τους, αντικατέστησε την ηχορύπανση του κρατικού ραδιοφώνου με τη θύθεν πολυφωνική ηχορύπανση των εμπορικών και κομματικών ραδιοσταθμών.

Ενάντια στην κυριαρχία των ειδικών του λόγου ΑΜΕΣΟ ΔΙΑΛΟΓΟ! ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ! ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ!

ΠΟΛΩΝΙΑ: Η αυταρχικότητα των εργατοπατέρων αποκαλύπτεται

Το κείμενο γράφτηκε από έναν εργάτη των ναυπηγείων Lenin, το Στεφάν. Προωθήθηκε από μια τοπική αναρχική ομάδα και δημοσιεύθηκε στη Le Monde (Γαλλία), στην Umanita Nova (Ιταλία), στην Black Flag (Αγγλία).

Συμμετείχα στις απεργίες του Μαΐου και του Αυγούστου. Η πρώτη ήταν τελείως αυθόρμητη, ενώ η δεύτερη ήταν οργανωμένη. Είπαν πως ο Βαλέσα οργανώσε αυτήν την απεργία-ψέμματα.

Μετά τα γεγονότα του Μάη στήσαμε την συνδικαλιστική ομάδα DYM. Πρέπει να πούμε εδώ, ότι παρά την παταγώδη αποτυχία του Μάη, η «Αλληλεγγύη» δεν είχε διαλυθεί, αν και έτσι είχε κυκλοφορήσει στα λεωφορεία, στα τρένα, στον τύπο. Όταν άρχισε η απεργία των ανθρακωρύχων, οι ηγέτες της «Αλληλεγγύης» δεν έκαναν το παραμικρό και ήταν η δική μας ομάδα, η DYM, του πρότεινε να οργανωθεί μία εκδήλωση στα ναυπηγεία, ώστε να ενισχυθεί η απεργία. Επιπλέον, τυπώσαμε και μοιράσαμε μια σχετική προκήρυξη. Οι πρωτοβουλίες μας αντιμετωπίστηκαν με ψυχρότητα στο συνέδριο των απεσταλμένων συνδικαλιστικών αντιπροσωπειών στις 18 Αυγούστου. Οι «σύντροφοι» μιλούσαν για προβλήματα και μας ρώτησαν: «Ποιος σας δίνει το δικαίωμα να κάνετε ό,τι θέλετε;» Έγιναν πολλές συζητήσεις για την προκήρυξη και με μάλιστα σε μια συνάντηση που έγινε ειδικά για αυτήν την ανάληψη πρωτοβουλιών. Ο Βαλέσα εμφανίστηκε, με κοίταξε στραβά και είπε: «Ξέρεις να ανάβεις φωτιάς,

αλλά πέρα απ' αυτό...» Αν και δεν τελείωσε τη φράση του, κατάλαβα τι ήθελε να πει.

Ο Βαλέσα είπε στους εργάτες, που μαζεύτηκαν στον τομέα K1, ότι αν δεν αλλάξει η κατάσταση η απεργία θ' αρχίσει τη Δευτέρα (ήταν Παρασκευή). Τον πιστέψαμε. Μετά, όμως, ανακαλύψαμε από άλλες δηλώσεις του, ότι είχε αναβάλει την απεργία μέχρι την άλλη εβδομάδα. Δε δώσαμε σημασία και σε κάποια συνάντηση που έγινε πολύ αργότερα αποφασίσαμε να ξεκινήσουμε την απεργία στις 22 Αυγούστου.

Εκείνη την ημέρα έφτασε στο εργοστάσιο στις 6.30 το απόγευμα και άρχισε τις διαδικασίες. Οι εργάτες συγκεντρώνονταν στα αποδυτήρια. Σύντομα κατάλαβα πως δεν μπορούσαμε να μειώσουμε άλλο εκεί, γιατί έφτασε ο αρχηγός και θα πίεζε τους άντρες άσκημα να θγουν για δουλειά... Τότε εμφανίστηκε ο διευθυντής και με ρώτησε: «Ποιος σε εξουσιοδοτήσε να ενεργείς;» Του είπα ότι ενεργούσα για την επιτροπή απεργίας υπό την ευθύνη της οποίας θα ήταν από τότε και στο εξής τα ναυπηγεία. Πρόσθεσα ότι η επιτροπή του καλούσε να αποχωρήσει απ' τα αποδυτήρια.

Πήραμε σημαίες και σίδερα και γηγάμε ΕΣ. Την ίδια ώρα εργάτες του τομέα C5 έβγαζαν στην αυλή. Πήγαμε μαζί τους, αλλά δεν ήμαστε πολλοί.

Φτάσαμε στη γέφυρα του ναυπηγείου είναι σε νησί). Οι περαστικοί μας κοιτούσαν λες κι ήμαστε τρελοί. Μια ομάδα, αν ήταν από τον τομέα C4 ή το C3

δεν μπορού να πω, ήρθε μαζί μας, αλλά γρήγορα κατάλαβα ότι για μια ακόμη φορά δεν ήμαστε οργανωμένοι. Πήγαμε στον τομέα K1, όπου είδαμε ότι όλοι οι εργάτες δούλευαν κανονικά. Θυμάμαι πως γύρισα σ' έναν εργάτη του οποίου είπα: «Κλείσε τη μηχανή σου, έλα μαζί μας. Απεργούμε!» Αυτός μου απάντησε πως δεν μπορούσε να το κάνει. Τότε ένας σύντροφός του είπε πως θα σταματούσαμε τη μηχανή αν ξέραμε πώς. Ο πρώτος του έδειξε, και αφού κλείσαμε τη μηχανή, ενώθηκε μαζί μας. Έτσι, ο K1 μπήκε στην απεργία.

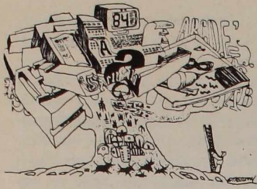
Κάποτε μας επισκέφτηκε αντιπροσωπεία της KPN (Ένωσης για μια Ανεξάρτητη Πολωνία - οργάνωση με αντισοβιετικές προθέσεις και τακτικές). Από αυτή τη μέλωση μία γυναίκα και μας πρόφερε τη βοήθειά τους. Οι εργάτες ενθουσιάστηκαν, ενώ οι συνδικαλιστικοί ηγέτες (της Αλληλεγγύης) είδαν το γεγονός ως χυδαίο. Όσο για μένα, αν και συμμετείχα στην επιτροπή κατάληψης απεργίας, δε μου άρεσαν πολλά που γινόνταν εκεί μέσα περισσότερο καθάριζαν παρά δραστηριοποιούντο. Αντίθετα, το κλίμα στη βάση, στην αυλή, στις πύλες, ήταν φανταστικό: οι εργάτες ένιωσαν πως πάλευαν για κάποιο ιερό σκοπό...

Δυστυχώς, μετά από δέκα μέρες κατάλαβαν πως τους είχαν πωλήσει και πάλι... Όταν ο Βαλέσα πήγε στη Βαρσοβία, για να μιλήσει με τον Kszczak, τον υπουργό των εσωτερικών, του εξουσιοδοτήσαμε να υπερασπιστεί μία και μόνη αρχή: να αποδεχτεί η κυβέρνηση την ύπαρξη της «Αλληλεγγύης» και να απονικοποιηθεί αυτή. Δεν είχε την εξου-

σιοδότησή μας ούτε να διαπραγματευθεί τα της απεργίας με τον υπουργό, ούτε να πάρει καμία απόφαση. Όμως, ο Βαλέσα αποφάσισε προσωπικά να λύσει την απεργία, όταν ήταν στη Βαρσοβία, σπ' όπου μας έστειλε ένα telex διατάσσοντας τη λήξη της απεργίας.

Σαν το έμαθα, εξοργίστηκα. Εκτιμούσα το Βαλέσα για ό,τι είχε κάνει σε άλλες περιστάσεις, με ήταν απάισιο να τον θλέψει τόσο αλλαγή. Η επιτροπή για το συντονισμό των απεργιακών κινητοποιήσεων αποφάσισε (πιστοποιήσε δηλ. τη διαταγή του Βαλέσα) να λυθεί η κατάληψη, όπως να ρωτήσουν τους ίδιους τους απεργούς, ούτε να γίνει κάποια ψηφοφορία. Η μόνη ψηφοφορία που έγινε ήταν μεταξύ των μελών της προαναφερθείσας επιτροπής (κι αυτή πολύ αργότερα) —15 ψηφίσαν «ναι» στην ενέκλιξη της απεργίας, 12 «όχι» και 10 απείχαν. Αλλά οι ψηφοί των τελευταίων καταμετρήθηκαν ως «όχι»! Ξεκαθάρισα (ήμουν παρών) ότι δεν θα συμμορφωνόμουν σ' αυτήν την υποταγή στην ιεραρχία και αυτό εξευνέριξε το Βαλέσα. «Θα σε χέσω» μου φώναξε.

Γύρισα στους εργάτες στην αυλή. Διαμαρτυρόνταν πως τους πωλήσαν, ποιος ξέρει εναντί τίνος αντιτίμου, άνθρωποι που περνώντουσαν πιο σπουδαίοι απ' αυτούς. Όσο για μένα, δεν μπορού ούτε να ξεχάσω ούτε να συγχωρήσω. Πιστεύω ότι αυτός που φώναξε: «Ο Βαλέσα μας πρόδωσε» είχε απόλυτο δίκαιο. Είναι σκληρό, με το ξέρω. Δεν θέλω ένα συνδικάτο που να νοιάζεται μονάχα για το ψωμί και το βούτυρο. Τέτοιο συνδικάτο δεν θα πάλεψι ποτέ για μένα, τον απλό εργάτη.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ ΔΕΝ ΜΕΝΕΙ ΑΔΡΑΝΗΣ...

«Ένα αυτό που κρυφακούει ολόκληρο τον κόσμο», η αμερικανική μυστική υπηρεσία NSA (National Security Agency) και οι αποκαλύψεις σχετικά με το ρόλο της, αποτέλεσαν την αφορμή αυτού του άρθρου, αποκαλύψεις, τις οποίες το ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ αν δεν θέσει επιτακτικά προς πρακτική επεξεργασία σε σχέση μια σειρά από εντελώς νέα προβλήματα, που θέτει η σύγχρονη εξουσία, το μόνο που θα έχει να κάνει στο μέλλον είναι να αποκλείσει, μ' όλοους αυτούς που η επερχόμενη οργανωτική κοινωνία θα «εξοστρακίσει» κατά την πραγματώσή της.

Η κατοχή από τη μεριά του κράτους και του κεφαλαίου των πιο προηγμένων τεχνολογιών, αποτελεί σήμερα ένα αποφασιστικής σημασίας χαρτί στα χέρια τους, γιατί τους επιτρέπει να θέσουν σήμερα σε εντελώς διαφορετικές βάσεις, από αυτές του παρελθόντος, τη διαίωνηση της ταξικής τους κυριαρχίας πάνω στην κοινωνία.

Το μεταβατικό στάδιο στο οποίο σήμερα βρισκόμαστε τείνει ν' ανατρέψει και θ' ανατρέπει ΟΛΕΣ τις κριτικές που αφορούσαν το παρελθόν.

Ήδη, το κράτος κατορθώνει προς στιγμήν τουλάχιστον, να πραγματοποιήσει τους όρους που αυτή τη στιγμή είναι απαραίτητοι για την ομαλή πορεία της ριζικής αυτής αναδιάρθρωσης, επιτυγχάνοντας την απαιτούμενη κοινωνική συναίνεση.

Η κοινωνία κυριαρχείται από τη σιωπή, δείχνοντας να έχει παραδοθεί στην ταχύτητα των εξελίξεων, παρόλο που οι ενδείξεις οδηγούν στον αφανισμό. Παντού σχεδόν κυριαρχεί η επίκληση και ο διάλογος με το κράτος, που μόνο αυτό μπορεί να βολεύει.

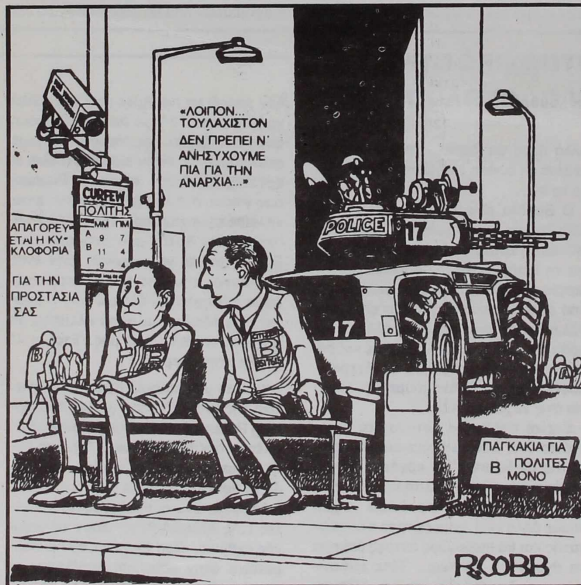
Ταυτόχρονα, η σύγχυση, η αδυναμία αλλά και άρνηση των πάλαι ποτέ δυνάμεων της κοινωνικής «αντίστασης» να κατανοήσουν τη νέα κυριαρχία που έρχεται, προσδιορίζουν και το μέγεθος της αναποτελεσματικότητάς τους στους αγώνες που —εν τέλει υποτίθεται— διεξάγουν για την κοινωνική χειραφέτηση.

ΟΙ ΝΕΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΣΗΜΕΡΑ

«Η σύγκρουση ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία που ταλαιπώρησε τόσο τις παλιές γενιές και οι οποίες έχυσαν πολύ αίμα, σήμερα τείνει να αφανιστεί, αφού οι ανατροπές που συντελούνται στον τομέα της πληροφορικής, ανάγουν τη γνώση στην υψηλότερη βαθμίδα της διαμάχης».

(Α. Παπαντρίου, 1988, Οικονομικό συνέδριο)

Ένα σημαντικό στοιχείο που προσδιόριζε τη θέση των εκμεταλευόμενων την προηγούμενη περίοδο, γνωστή ως βιομηχανική περίοδος, ήταν η άμεση συμμετοχή τους στην παραγωγική διαδικασία. Η συμμετοχή αυτή εξέφραζε κύρια δύο πράγματα: από τη μια την άμεση αναγκαιότητα της κυριαρχίας τάξης να χρησιμοποιήσει τους προλετάριους —κατά συνέπεια δηλ. την άμεση εξάρτησή της από αυτούς— από την άλλη όμως και τη δυνατότητα των τελευταίων να οικειοποιηθούν και να λειτουργήσουν σε άλλες βάσεις τα μέσα παραγωγής, στο βαθμό που κατείχαν ακριβώς την απαιτούμενη, λόγω αντικειμενικής θέσης, γνώση. Η ταξική διαφορά επίσης την περίοδο αυτή καθοριζόταν από την άνιση κατανομή του παραγόμενου πλούτου.

Η συντελούμενη όμως αναδιάρθρωση, σηματοδοτεί μια καινούργια πραγματικότητα. Η κλασική παραγωγική διαδικασία ανατρέπει και τη θέση παίρνει μια τεχνολογία που περιθωριοποιεί τις ως τώρα παραγωγικές σχέσεις. Η ταξική διαφορά δεν καθορίζεται πλέον από το γεγονός ότι ένα μέρος της κοινωνίας δεν κατέχει τόσο, όσο το άλλο μέρος, σε σχέση με τον παραγόμενο πλούτο, αλλά ότι ένα μέρος κατέχει «κάτι», που το άλλο μέρος δεν κατέχει.

Αυτό το «κάτι» είναι η τεχνολογία, η τεχνολογική διοίκηση της κυριαρχίας.

Πρόκειται για την κατασκευή ενός αποκλειστικού γλωσσολογίου, που έχει τη δυνατότητα διαμέσου της χρησιμοποίησής του, να κατασκευάσει γύρω του ένα γνωσιολογικό τοίχο, αναβάθματα πιο απροσπλάστο σε σχέση μ' αυτόν τον άλλο τοίχο, που στο παρελθόν αντιπροσώπευε ο απλός πλούτος.

Είναι ο τοίχος ενός ριζικού διαχωρισμού τόσο απόλυτου ως το σημείο να καταστεί ακατανόητος ο αυτοός που θα βρίσκονται αντικειμενικά αποκλεισμένοι απ' αυτή τη διαδικασία. Ο κύριος λόγος του αποκλεισμού τους είναι ότι τους αφαιρείται συστηματικά και σταδιακά η δυνατότητα γνώσης και ως εκ τούτου χρησιμοποίησης αυτής της προηγμένης τεχνολογίας.

Γι' αυτό τον λόγο και η εποχή, όπου από επαναστατική σκοπιά, η οικειοποίηση και λειτουργία σε άλλες βάσεις των μέσων παραγωγής αποτελούσε το θάβρο της επαναστατικής δραστηριότητας, έχει παρέλθει οριστικά.

Η πληροφορική, η ρομποτική, τα ευφυή συστήματα, οι Η/Υ, αποδυναμώνουν και θα αποδυναμώσουν συνεχώς τη θέση των εκμεταλλευόμενων στην πραγματική παραγωγική διαδικασία.

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΕΛΕΓΧΟΣ: Η αναγκαία συνθήκη για την αναδιάρθρωση

Το γνωσιολογικό αυτό χάσμα πρώτα και κύρια πρέπει να κατοχυρωθεί σαν μια αμετάκλητη τάξη πραγμάτων που δομεί για άλλοτυπую κοινωνία, τελείως διαφορετική απ' αυτή που μέχρι τώρα γνωρίζουμε. Μπορεί όμως η τάξη των κυριαρχών να μην εξαρτηθεί τόσο την ύπαρξή της από την εργατική

δύναμη, αλλά με κανένα τρόπο δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την κοινωνία. Μόνο που αυτή πρέπει να υποχρεωθεί στην προσαρμογή των νέων όρων κυριαρχίας. Θα πρέπει να μάθει να κυριαρχείται και να αποπτεύεται από το μάτι του Μεγάλου Αδελφού, αφού η εργασία δεν είναι το παν και ο έλεγχος διαμέσου αυτής αναποτελεσματικός.

Η προσαρμογή στην νέα πραγματικότητα όμως, δεν είναι κι ούτε μπορεί να είναι εύκολη υπόθεση.

Στο βαθμό που η κοινωνική συναίνεση και υποταγή στις νέες συνθήκες κυριαρχίας δεν μπορεί να εξασφαλιστεί ολοκληρωτικά με την καθημερινή αφομοιωτική αλλοτρίωση, αναλαμβάνει το κράτος οι συν αυτό μηχανισμοί καταστολής και ελέγχου, πρωτεύοντα ρόλο.

Η καταστολή και ο έλεγχος βέβαια ως οργανωμένες και θεσμοποιημένες λειτουργίες ήταν πάντοτε σταθερές ως προς τη φύση και την ουσία τους και πάντοτε όμως προσαρμόζονταν στις εκάστοτε οικονομικοπολιτικοκοινωνικές συνθήκες.

Έτσι την επιλεγμένη κάθε φορά αναδιάρθρωση από την πλευρά του κράτους και του κεφαλαίου ακολουθούσε κι ο ανάλογος εκσυγχρονισμός τους.

Η καταστολή ήδη παίρνει σκληρές και επικίνδυνες διαστάσεις και αυτό είναι ορατό για τον καθένα. Αυτή όμως μπορεί κάποτε να κοπάσει. Ο έλεγχος όμως όχι μόνο δεν θα κοπάσει, αλλά με έμμεσους κύρια και άμεσους τρόπους, θα εισβάλλει και στις πιο απλές κοινωνικές λειτουργίες, μέχρι ότου αλλά και όταν ήδη, η κοινωνία των ανθρώπων μεταλλαχτεί σ' ένα φοβισμένο και ανήμπορο σώμα που αποφεύγει την παρέκκλιση από τους κανόνες κυριαρχίας, όπως ο χριστιανός από το φόβο της κόλασης αποφεύγει την παρέκκλιση από τους θείους κανόνες.

Είναι ακριβώς η πληροφορική, η ρομποτική, η κυβερνητική που προσδίδουν σήμερα την δυνατότητα απόλυτου ελέγχου πάνω στην κοινωνία.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ
ΑΔΕΛΦΟΣ
«ΚΡΥΦΑΙΝΕΤΑΙ»
ΚΑΙ
ΕΛΕΓΧΕΙ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ ΕΛΕΓΧΕΙ

«αντιτρομοκρατικών μέτρων» και πολλών άλλων, δεν εκφράζουν εντέλει παρά τις ντιρεκτίβες των ΗΠΑ στην Ευρώπη, για την ομαλότερη προσαρμογή της στις νέες συνθήκες κυριαρχίας. Οι ΗΠΑ ταυτόχρονα όμως, γνωρίζουν πολύ καλά, ότι η φυσική καταστολή ποτέ δεν ήταν επαρκής. Έτσι στο βαθμό που κατέχουν σήμερα την δυνατότητα, την απαραίτητη γνώση και τεχνολογία δηλαδή, ενεργοποιούν τα συστήματα ελέγχου τα οποία διαθέτουν και τα οποία εκσυγχρονίζουν συνεχώς. Η διαφυγή από το θεϊκό μάτι του κράτους θα πρέπει να γίνει αδύνατη.

NSA: Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Αναπάντητη επαλήθευση των όσων παραπάνω διατυπώσαμε, αποτελεί η πρόσφατη αποκάλυψη σχετικά με την αμερικανική μυστική υπηρεσία NSA και το ρόλο της.

Η διερεύνηση του ρόλου της και της λειτουργίας της, θα καταδείξει παρακάτω, τι σημαίνει η εφιαλτική προοπτική του απόλυτου ελέγχου.

Ήδη τον Οκτώβριο του 1975 τα ίδια τα μέλη του αμερικανικού κογκρέσου έπεφταν από τα σύννεφα, όταν ένας αξιωματικός ο Λιού Άλντεν αποκάλυπτε ότι η υπηρεσία που διευθύνει και η οποία ονομάζονταν «National Security Agency» βρίσκεται πίσω από κάθε πρωτοβουλία του FBI ή της CIA.

Η άδραστη αυτή υπηρεσία με τους δεκάδες χιλιάδες υπαλλήλους, δεν διενεργεί συλλήψεις, δεν κάνει έρευνες, δεν προστατεύει, απλά παρακολουθεί.

Παρακολουθεί τα πάντα: τηλεφωνικές συνδιάλεξεις, αλληλογραφία, τηλεγραφήματα, ιδιωτικές συνομιλίες σε ανοικτούς ή κλειστούς χώρους, ασύρματες επικοινωνίες και οποιαδήποτε άλλη δραστηριότητα μετάδοσης πληροφοριών.

Όπως εύκολα θα φαντάζεται κανείς, η NSA είναι εκτός των άλλων ένα βασίλειο της πιο μοντέρνας τεχνολογίας.

Κάθε χρόνο παραγγέλνει προγράμματα υπολογιστών αξίας εκατομμυρίων δολαρίων σε διάφορα πανεπιστήμια και ερευνητικά κέντρα.

Ότι πιο σύγχρονο παράγεται στην τεχνολογία των κομπιούτερ, περνάει από την NSA, που θέλει να δοκιμάζει πάντα πρώτα κάθε νέα ιδέα.

Μόνο κάποια χρόνια αργότερα και πάντα μετά από την συγκατάθεση της NSA οι ανακαλύψεις αυτές χρησιμοποιούνται σε άλλους τομείς για κοινωφελείς σκοπούς.

Η οργάνωση φάντασμα έχει το κέντρο της στο Φορτ Μιντ. Ο μοναδικός πολιτης που το επισκέφτηκε μέχρι σήμερα είναι ο 42χρονος συγγραφέας, νομικός και πρώην μυστικός πράκτορας Τζέιμς Μπάμφορντ.

Στο βιβλίο που εξέδωσε για την NSA μιλάει για το κέντρο του Φορτ Μιντ, τη «Μαύρη Πόλη» (Black City) μια μικρή κλειστή κοινότητα 35.000 κατοίκων, που διαθέτει το δικό της εμπορικό κέντρο και τον αποκλειστικό της τηλεοπτικό σταθμό.

Το Black City που εκπληρώνει τα τολμηρότερα όνειρα κάθε συγγραφέα κατασκοπευτικών ιστοριών, είναι ο ομφαλός της NSA. «Το αυτό που κρυφακούει όλον τον κόσμο».

Παρόλες τις πληροφορίες που έχουν διαρρεύσει κατά καιρούς για τη δραστηριότητα αυτού του κατασκοπευτικού κολοσσού, μόνο πρόσφατα έγινε ευρύτερα αντιληπτή η έκταση και το βάθος της.

Αιτία ήταν η αποκάλυψη πως μια γεμρανική χημική εταιρεία, προμήθευε δηλητηριώδεις ουσίες στη Λιβύη για την κατασκευή χημικών όπλων.

Πηγή της αποκάλυψης ήταν μια τηλεφωνική συνδιάλεξη μεταξύ Λιβύης και Γερμανίας.

Πως τους «άκουγαν»

Η συνειδητοποίηση, ότι η ιτακουστές της NSA καλύπτουν όλη την υφήλιο δεν ξάφνιασε τους λίγους γνώστες, αποτέλεσε όμως ένα σοκ για πολλούς, ιδιαίτερα για τις γερμανικές αρχές.

Οι Γερμανοί συνειδητοποίησαν, ότι οι πολυάριθμες βάσεις της NSA, που βρίσκονται εγκατεστημένες στη χώρα τους δεν παρακολουθούν μόνο το τι γίνεται στην ανατολική πλευρά της Ευρώπης, αλλά ενδιαφέρονται εξίσου και για τη δυτική. Εκπληκτικές λεπτομέρειες άρχισαν να θγαίνουν σιγά σιγά στο φως.

Το ηλεκτρονικό αυτό των ΗΠΑ ενεδιαφέρεται για τα πάντα: Συνεννοήσεις τρομοκρατών, κατασκοπευτικές δραστηριότητες, αλλά επίσης και για ιδιωτικές συνομιλίες μεταξύ πολιτικών, δημοσιογράφων, στρατιωτικών, ακόμη και πληροφορίες σχετικά με την κίνηση των μετοχών.

Οι παρακολουθήσεις αυτές διευκολύνονται από το γεγονός ότι μεγάλο μέρος των τηλεφωνικών κλήσεων στη Δυτική Γερμανία μεταδίδεται για κάποια απόσταση ασύρματα.

Η NSA λοιπόν, «κρυφακούει» σ' όλες τις συνδιάλεξεις και ξεδιαλέγει τις ενδιαφέρουσες συνομιλίες με τη βοήθεια τεράστιων κομπιούτερ.

Η επιλογή αυτή βασίζεται είτε στον αριθμό του συνδεδεμένου ή στο κομπιούτερ διατηρεί αρχείο με όλα τα «ενδιαφέροντα» τηλεφώνων της χώρας— είτε σε κάποιες λέξεις κλειδιά, όπως π.χ. Λιβύη, Καντάφι, διαδήλωση, σαμποτάζ κλπ.

ΓΙΑ ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΑΘΕΑΤΕΣ ΠΛΕΥΡΕΣ

Γίνεται φανερό με βάση τα στοιχεία που αναφέρθηκαν για την NSA και που σίγουρα δεν αποτελούν, παρά την κορυφή του παγόβουνου, ότι πλησιάζει όλο και περισσότερο και θα μας έρθει κεραυνός εν αιθρία η στιγμή, όπου μια τεχνονομφειοκρατική μειοψηφία θα ελέγχει πλέον τα πάντα και τον οποιονδήποτε και τότε κάθε αντίσταση πιθανώς θα είναι αδύνατη, σίγουρα όμως μάταιη.

Το να θέσεις και να παλεύεις μετά από όσα είδαμε, ζητήματα του στυλ «κοινωνικός έλεγχος» ή «νομοθετικές ρυθμίσεις» για την απο-

τροπή των... «κακών» χρήσεων των νέων τεχνολογικών συστημάτων—λες και μπορεί να είναι ουδέτερα στον κόσμο της εξουσίας— αποτελει στην καλύτερη περίπτωση μια αφεληή αυταπάτη, που δεν μειώνει όμως σε καμία περίπτωση τη συνενοχή της αντίστοιχης άποψης και στάσης.

Τεχνολογική πρόοδος σε μια εξουσιαστική κοινωνία δεν μπορεί παρά να σημαίνει την πρόοδο της εξουσίας. Και η ταχύτητα με την οποία προχωρά η έρευνα, δεν αφήνει περιθώρια και καταδεικνύει το μάταιο για έναν τέτοιο αγώνα.

Σήμερα που ήδη αγνοούμε το επίπεδο της γνώσης που έχει κατακτηθεί, τι νόημα θα είχε η κοινωνική ή νομοθετική πρόληψη σε κάτι που δεν γνωρίζουμε;

Ακόμα χειρότερο βέβαια, είναι να βλέπεις τις μεταβολές που διαδραματίζονται και εξελίσσονται συνεχώς και να διεξάγεις τους αγώνες σου εκεί όπου η εξουσία έχει ήδη προβλέψει για σένα πριν από σένα.

Σε σχέση μ' αυτό μας φαίνεται ξεκάθαρο, ότι η αιχμή της αντίστασης στο κράτος δεν μπορεί παρά να είναι η αιχμή της κυριαρχίας του. Αυτή συγκλίνει σήμερα στη νέα παγκόσμια σημασία που λέγεται **ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ**.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΤΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Ο τεχνολογικός έλεγχος της κυριαρχίας ως αμετάκλητη επιλογή και δυνατότητα της εξουσίας για ολοκληρωτικό έλεγχο της κοινωνίας **ΑΠΑΙΤΕΙ** επιτακτικά πλέον την οργανωμένη **καταστροφική μας δράση**, ως τη μόνη διέξοδο από την διαδικασία αποκλεισμού που μας υποβάλλει το κράτος. Ο αγώνας ενάντια στον έλεγχο σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να είναι ποσοτικός, αφού δεν είναι αγώνας υλικών απολαβών.

Η μεταφορά της κυριαρχίας από χώρους υλικούς (μέσα παραγωγής, παραγόμενος πλούτος) στην σφαίρα του άυλου (γνώση) προσδιορίζει το ποιοτικό περιεχόμενο που οφείλει να λάβει ο αγώνας μας.

Αυτοοργανωμένα και αυτόνομα να **ΕΠΙΤΕΘΟΥΜΕ ΤΩΡΑ**, πριν η νέα πραγματικότητα κάνει αδύνατη, ακόμα και την ανάλυση σκέψη.

Η παραμικρή χρονοτριβή ή αδιαφορία μπροστά στον ανατριχιαστικό εφιάλτη, το μόνο που μπορεί σίγουρα να εγγυηθεί είναι την απομόνωση μας.

Ο αγώνας ενάντια στον τεχνολογικό έλεγχο ως αγώνας ενάντια στο κράτος δεν έχει να καυχηθεί, ούτε και να στηριχτεί σε καμία ιστορία.

Ας την δημιουργήσουμε...

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Συνείαση από ασλ. 1

την οποία εκδιώχθηκαν από τον αυτοκράτορα Τίτο. Όταν όμως αυτή η ιδέα πήρε συγκεκριμένη όψη και μορφή από τον πατέρα του Σιωνισμού Theodor Herzl, ήδη δύο γεγονότα αποφασιστικής σημασίας είχαν επιφέρει μια τελεσιδικία πραγματικότητα. Κατ' αρχήν η Παλαιστίνη ήταν πλέον ολοκληρωτικά **μωαμεθανική**. 13 αιώνες πριν είχε ξεκινήσει αυτή η «αποικιοκρατία». Άλλωστε το κληρονομικό δικαίωμα το οποίο επικαλούνται οι Εβραίοι, δεν μπορεί πλέον να ληφθεί σοβαρά υπόψη. Το γένος των Εβραίων δεν ήταν το πρώτο που εγκαταστάθηκε στην Παλαιστίνη, παρ' όσον εισήλθε στη χώρα, υπό τον κατακτητικό στρατό του αζωματικού πεζικού Moses, ήδη γύρω στον 12ο αιώνα. Κι αν επιχειρηθεί να στηριχθεί το θεμελιακό δικαίωμα εδαφικής κατοχής, στο μεγαλύτερο ή μικρότερο χρονικό διάστημα επιδιώκει σ' αυτή τη χώρα, τότε οι 12 αιώνες κυριαρχίας των Εβραίων δεν σημαίνουν τίποτα μπροστά στους 13 αιώνες της οθωμανικής. Και σήμερα διακηρύττουν οι Άραβες, οι οποίοι συνιστούν την τεράστια πλειοψηφία στην Παλαιστίνη, απλά τη βασική αρχή: «Εδώ είμαστε, και εδώ θα μείνουμε». Αλλά ακόμα ένα δεύτερο και σημαντικότερο φαινόμενο, σημαντικότερο γιατί είναι **κοινωνικό** και όχι εθνικό χαρακτήρα, έχει σταδιακά μεταβάλλει την ψυχολογία των απάτριων Εβραίων. Οι δημοκρατικές επαναστάσεις του 17ου αι. στην Αγγλία, του 18ου αι. στη Γαλλία και του 20ου αι. στη Ρωσία, απελευθέρωσαν ταυτόχρονα με τους εγγχώριους λαούς και τους Εβραίους, οι οποίοι είχαν γεννηθεί στις αναφερόμενες χώρες, ζούσαν και εργάζονταν εκεί. Και ο άπατρις Εβραίος έπαψε να είναι περιθωριακός, οργανώθηκε, πήρε μέρος στη δημόσια ζωή. Απόκτησε μια πατρίδα. Εξισώθηκε με τους άλλους: ο φτωχός Εβραίος με τον μη Εβραίο φτωχό, ο πλούσιος Εβραίος με τον μη Εβραίο πλούσιο. Ήδη δύο αιώνες πριν τη Μεγάλη Καταστροφή διακήρυττε ο Ρωμαιοποιητής Bacunius το διεθνισμό του με τη φράση, που απόκτησε φτερά: «Ubi bene ibi patria» — «Όπου ζω καλά, εκεί είναι η πατρίδα μου». Κι έτσι διεθνοποιήθηκαν οι Εβραίοι θίμα προς θίμα και προσχώρησαν στη χώρα, στην οποία αντιμετωπιζόνταν ως ανθρώπινα όντα, σ' αυτούς ακριβώς από τους οποίους περιβόλυναν. Τα ανεπτυγμένα κύματα του ηθικού και θιαίου αντισιωνισμού, στις χώρες όπου η επανάσταση μπήκε να διακηρύξει την ισότητα των φυλών και των εθνών, είναι πλέον ξεπερασμένα φαινόμενα, καταδικασμένα να εξαφανιστούν. Στη Γαλλία, το τελευταίο τραγάνημα για την υπόθεση Dreyfus, Στη Γερμανία η δημοκρατική επανάσταση είναι πολύ νεότερης ημερομηνίας. Στη Ρωσία επίσης. Εδώ ο αντισιωνισμός μαινεται ακόμα —στη μία χώρα κρυφά, στην άλλη ανοιχτά και θάνασσα. Το **εβραϊκό ζήτημα λοιπόν περιορίζεται στις χώρες, οι οποίες δεν έχουν κάνει ακόμα τη δημοκρατική, σοσιακή επανάστασή τους. Για τις άλλες δεν υφίσταται πλέον.** Στο λήμμα «Εβραίοι» της Encyclopaedia Britannica, ο καθηγητής Israel Abrahams του πανεπιστημίου Cambridge, συνοψίζει το παραπάνω ως εξής: «Ο περισσότεροι Εβραίοι δεν είναι μόνο της άποψης, ότι το μέλλον τους βρίσκεται σε μια προοδευτική ανάπτυξη στους κόλπους των διαφόρων εθνικοτήτων του κόσμου, αλλά και ελπίζουν ακόμα, ότι αυτή η ολοκληρωμένη ανάπτυξη θα φτάσει και στα τμήματα του πληθυσμού του Ισραήλ, που δεν έχουν απελευθερωθεί ακόμα». Οι Εβραίοι που μη ακόμα απελευθερωμένων χωρών, σπράφθηκαν επακόλουθα φυσιολογικά προς την απελευθερωτική Δύση... Η πορεία προς τη Δύση διεξήχθη —προς Γαλλία, προς Αγγλία, προς Ην. Πολιτείες μετά τον απελευθερωτικό πόλεμο, οποίος το ίδιο χρονικό διάστημα ήταν και η επανάσταση των Εβραίων, όπου νέοι ορίζοντες ανοίγανε το δρόμο για τον αποικισμό και πυρετώδη δραστηριότητες... Μείνανε όμως ακόμα εκατομμύρια Εβραίοι στις χώρες της Ανατολής. Στη Ρουμανία, στη Λεττονία, στην Πολωνία υπάρχουν ακόμα αντιεβραίοι και οι Εβραίοι υπομύονται και κυνηγούνται. Έμεινε ακόμα η Ρωσία, της οποίας τις ανατολικές επαρχίες αποτελούσαν την εστία των τσαρικών προγκρόμ, όπου προχώρησε η εξόντωση

του Αντισιωνισμού με το δυνάμωμα των ατομικών δικαιωμάτων, δικαιώματα όμως τα οποία καταπατούνται αποκάλυπτα από την παρούσα αντίδραση. Τι πρέπει να γίνει λοιπόν με όλους αυτούς τους Εβραίους; Ούτε η Γαλλία, ούτε η Αγγλία έχουν μέρος. Οι Ην. Πολιτείες έκλεισαν τα σύνορα μετά τον πόλεμο των αποιών. Τι πρέπει να γίνει; Εκ νέου λοιπόν τα μάτια στρέφονται προς την Παλαιστίνη. Όταν ήρθε ο μεγάλος πόλεμος, όταν οι Εβραίοι όλου του κόσμου βρέθηκαν στα χαρτώματα με όλους τους άλλους, όταν από την πλευρά των Συμμάχων σχηματίστηκαν ειδικές λεγεώνες, όταν η εβραϊκή διπλωματία των σιωνιστών πολιτικών φρόντιζε τον εαυτό της και την υπόθεση, έπραξε η Μ. Βρετανία την ιστορική χειρονομία και πρότεινε στους Εβραίους τη δημιουργία ενός «**Εθνικού Άσυλου στην Παλαιστίνη**». Γιατί όμως η Αγγλία ανέλαβε την πρωτοβουλία γι' αυτήν την περίπτωση «Δήλωση-Balfour»;

Να απαντήσουμε αυτή την ερώτηση, σημαίνει να ξεσκεπάσουμε το πρόβλημα, να βρεις το κλειδί του παρόντος εβραϊκού ζητήματος και να καταδείξεις τους υπεύθυνους των δολοφονημένων Εβραίων τον Αύγουστο του 1929. Τη στιγμή κατά την οποία ο Παγκόσμιος Πόλεμος έφτασε στο αποκορύφωμά του και οι Σύμμαχοι βρίσκονταν πολύ μακριά από το να είναι η δύναμη, όταν αναζητούνταν το ελαχίστο μέσο που θα μπορούσε να βοηθήσει την κατάσταση, τότε από δεξιά και αριστερά δόθηκαν οι μεγαλύτερες υποσχέσεις. Οι Σύμμαχοι εκτίμησαν όλα όσα θα μπορούσαν να πολλαπλασιάσουν την επιθετική τους ισχύ ενάντια στις μεσαίες δυνάμεις. Ο διαμελισμός του αποικιακού πλούτου, ο οποίος ανήκε στους «άλλους» αποτελούσε τον κοινό στόχο τόσο στο Βερολίνο, όσο στο Παρίσι και στο Λονδίνο. Ανεξάρτητα λοιπόν αν ο νικητής θα βρισκόταν από τη μία ή από την άλλη πλευρά, το μοίρασμα των αποικιών του εχθρού ήταν ήδη προετοιμασμένο στα χαρτιά. Η Τουρκία ήταν φιλοερμενική. Στα σχέδια των Συμμάχων γι' αυτό τον λόγο η Τουρκία ήταν καταδικασμένη, να μοιραστεί. Και εδώ είναι οι Άγγλοι την ευκαιρία. Εάν αφήνονταν η Συρία στη Γαλλία, τότε στη Βρετανική Αυτοκρατορία «έπεφτε» ταυτόχρονα το Ιράκ, το οποίο «μυρίει πετρέλαιο». Αλλά τότε δημιουργούνταν το πρόβλημα, πώς θα μεταφέρονταν το πετρέλαιο από το Mossul στην Αγγλία. Και επειδή ολόκληρη η ανατολική ακτή προς τη Μεσόγειο ήταν ή γαλλική ή τουρκική, θα έπρεπε να υπάρχει και μια αγγλική ακτή. Και το κανάλι του Σουέζ έξάλλου, το οποίο φρουρούνταν από τους Άγγλους στην Αίγυπτο, δεν φρουρούνταν από την Ασιατική πλευρά. Αυτές οι δύο παρατηρήσεις, η άμεση προέσβαση στο πετρέλαιο και η φύλαξη της εξόδου της Μεσογείου, ανάγκασαν τους Άγγλους να διεκδικήσουν ή το Ιράκ, ή την Παλαιστίνη. Για να ερμηνευτεί αυτή η κλοπή, είχε τη φαινική ιδέα η Αγγλική κυβέρνηση να παρουσιάσει αυτήν την κατακτιτική διάθεση ως ανθρωπίνης αρετής. Έτσι προτάθηκε αυτή η γη στους Εβραίους ως ευχαρίστηση για τις επίπονες προσπάθειες με τις οποίες οργάνωσαν λεγεώνες στην Αμερική, Ρωσία, Ρουμανία, Γαλλία και Αγγλία για να βοηθήσουν τους Συμμάχους στα πεδία των μαχών.

Όμως όχι. Δεν προτάθηκε η παλαιστινιακή γη για τους Εβραίους. Η Παλαιστίνη δεν δόθηκε στους Εβραίους. Σ' αυτούς δόθηκε μόνο η δόξα να ιδρύσουν **στην Παλαιστίνη** το Άσυλό τους, την πατρίδα τους.

Η ρωαία λέξη «Εθνικό Άσυλο» έλυσε και λύει όλες τις δυσκολίες και θα λύσει όλες τις δυσκολίες τις οποίες το εβραϊκό-παλαιστινιακό πρόβλημα στο παρόν ατενίζει.

Συνιστά ένα Εθνικό Άσυλο ένα κράτος; Αν ναι, τότε σύμφωνα με τη Δήλωση-Balfour η Παλαιστίνη θα γίνονταν ένα εβραϊκό κράτος. Αυτό είναι και το σιωνιστικό σκεπτικό. Η Δήλωση-Balfour όμως δεν αναφέρει, ότι η Παλαιστίνη θα γίνει διεθνές Άσυλο των Εβραίων. Είναι σαφές-διευκρινισμένο σ' αυτήν, ότι το Εθνικό Άσυλο αυτό προβλέπεται **στην Παλαιστίνη**. Αυτή η διαφορά όσο λεπτή κι αν φαίνεται, δεν είναι παρ' όλα αυτά μικρότερης σημασίας. Η αγγλική πολιτική ήταν ξε-

κάθαρα. Θέλαν να προσφέρουν μέσω του Ειρηνευτικού Συμφώνου των Βερσαλλιών την Παλαιστίνη, όχι όμως για να τη διατηρήσουν μόνο αυτοί... Το προωθούμενο πρόβατο για σφαγή, έπρεπε να είναι ο Εβραίος άποικος, τον οποίο θα έστελναν οι Σιωνιστές για να αποκατασταθεί στην υποσχόμενη και μετά από 18 αιώνες χαμένη πατρίδα. Η αγγλική πολιτική ήταν τόσο ξεκάθαρη, ώστε η Αγγλία, μόλις δημιουργήθηκε ο φόβος, ότι οι Εβραίοι παίρνουν πραγματικά στα σοβαρά τη Δήλωση-Balfour και ότι η χώρα ήταν αρκετά μεγάλη για να δεχτεί και τους Εβραίους της Ανατολής, με μια απλή κίνηση, πήρε πίσω ολόκληρο το τμήμα ανατολικό του Ιορδάνη και της Νεκράς Θάλασσας, για να ιδρύσει ένα νέο κράτος. Την Υπεριόρεια, φυσικά κάτω από τις βρετανικές εντολές, αλλά πολιτικά διαχωρισμένη από την Παλαιστίνη. Αφού μ' αυτόν τον τρόπο χωρίστηκαν 65.000 τ.χλμ., έμεινε για την κυρίως Παλαιστίνη υπόλοιπο ακόμα 25.000 τ.χλμ. Όμως εκτός απ' αυτά, για ν' αποκοπεί τεχνητά κάθε πιθανή προσπάθεια μαχητικής εγκατάστασης Εβραίων στην Παλαιστίνη, ξεκίνησαν την έκδοση αποικιακών ειστηρίων, με την οποία επιχειρήθηκε από την παλαιστινιακή κυβέρνηση, δηλ. την αγγλική, η στο μίνιμουμ ελάττωσή της. Και κάτι ακόμα που είναι σοβαρότερο: οι Άγγλοι θέσαν σε κίνηση, το παλιό ιστορικό αξίωμα «Διαίρει και βασίλευε», το οποίο πάντα έρχεται να βοηθήσει κάθε κατακτητή.

Υπό τη διοίκηση της Τουρκικής Αυτοκρατορίας, οι Εβραίοι στην Παλαιστίνη δεν ενοχλήθηκαν ποτέ. Η Δήλωση-Balfour μεταβάλλει τα πάντα. Και μετά από το τέλος του πολέμου, από τότε που το «Εθνικό Άσυλο» γ' αυτήν το πολιτικό όραμα του εβραϊκού κόσμου, από τη στιγμή που οι Άγγλοι δρομολόγησαν την εγκατάσταση δύο εθνικοτήτων στο παλαιστινιακό εδαφός, οι Εβραίοι θα γίνουν δυο φορές θύματα των Αράβων. Η Αγγλία πυροδότησε τις σχέσεις των δύο εθνικοτήτων, γνωρίζοντας βέβαια καλά, ότι μια σπίθα θα φτάσει για να ξεσπάσει η φωτιά. Η Αγγλία **γνωρίζει** από πού θα έρθει η σπίθα. Δεν κινείται όμως και αφήνει τα πράγματα να κυλήσουν, μιας και εκείνο που θα μπορούσε να είναι πιο επικίνδυνο για την Αγγλία, θα ήταν η ενοποίηση Εβραίων και Αράβων.

(...) Οι ενέργειες της Παλαιστινιακής κομμουνιστών ως εμπρηστών του Αραβικού εθνικισμού και η συνεργασία τους με την Αγγλική κυβέρνηση εναντίον των Εβραίων).

Ο ρόλος της αγγλικής κυβέρνησης και αυτός των Παλαιστινίων μολασειβίων ήταν ολοφάνερο ο ίδιος: να σπείρουν το μίσος μεταξύ των δύο εθνών. Οι πρώτοι το έκαναν για να κυβερνούν καλύτερα, οι τελευταίοι για να πραγματοποιούν καλύτερα τις ιντριγκές τους εναντίον οποιουδήποτε. Τα αποτελέσματα της νέας αγγλο-ρωσικής συμφωνίας είναι γνωστά: 130 νεκροί και πάνω από 200 τραυματίες Εβραίοι. Τραυματίες και νεκροί και από την αραβική πλευρά επίσης. Ισχυροποιημένο μίσος, μοιροτάζ Αράβων σε βάρος των Εβραίων, Εβραίων σε βάρος των Αράβων.

Όμως τι κάνει η εβραϊκή πολιτική στην Παλαιστίνη; Είχε προβλέψει την πορεία των πραγμάτων; Έκανε τίποτα για να αποτρέψει την επανάληψη των γεγονότων;

Ας επιστρέψουμε στο Σιωνισμό, του οποίου ο στόχος από τότε που διαμορφώθηκε αυτή η ιδεολογία από τον Theodor Herzl, ήταν η επανάκτηση της Παλαιστίνης για τον εβραϊκό λαό. Ο Σιωνισμός συντηρείται από τρία ρεύματα: το θρησκευτικό, το πολιτικό και το οικονομικό. Η θρησκευτική εκδοχή έχει τις καταβολές της στο εξ' εκατονταετίες και κάθε χρόνο επαναλαμβάνοντο σύνθημα «Του χρόνου στην Ιερουσαλήμ». Η μεγαλύτερη ευτυχία για έναν Εβραίο είναι να πεθάνει στην «Αγία χώρα». Και τι δυστυχία για τον γέροντα Εβραίο, ο οποίος δεν μπορεί πλέον να περπατήσει και δεν έχει τη δυνατότητα να πραγματοποιήσει το τελευταίο του ταξίδι στην Παλαιστίνη, για να πεθάνει εκεί με την ησυχία του! Αυτό το θρησκευτικό αίσθημα βαθιά ριζωμένο στις εβραϊκές καρδιές, έπαιξε στη συνέχεια έναν πολύ σημαντικό ρόλο, στην επιτυχία που είχε ο Σιωνισμός στο ξεκίνημα της προπαγάνδας του στους κόλπους των προλεταριακών και άμαθων μαζών. Αλλά ακόμα και μέσα στις σκεπτόμενες μάζες του προλεταριάτου, ο Σιωνισμός είχε εκτενείς επιτυχίες. Έτσι δημιουργήθηκαν νέες ομάδες, νέα κόμματα: εργάτες

σιωνιστές, σοσιαλιστές σιωνιστές ακόμα και αναρχικοί σιωνιστές. Κάθε σιωνιστής έθετε την επιστροφή στην Παλαιστίνη ως κύριο στόχο. Άλλοι για να πεθάνουν εκεί, άλλοι για να ζήσουν εκεί τις κόλλεκές και τις κομμουνιστικές κοινότητες, άλλοι ακόμα για να αναπτύξουν εκεί τον εβραϊκό εθνικισμό ελεύθερα, ή να φτιάξουν ένα κράτος, το οποίο θα πρέπει να κατακτήσει την πρωτότερη δύναμή του... Καθόλου χαλαρότερη δεν ήταν η πρώτη εντύπωση, ότι η μεγαλύτερη εντύπωση υπέρ του Σιωνισμού, δημιουργήθηκε χωρίς αμφιβολία, η χριστιανική εκδοχή του. Το έτος 1907 ήδη, έγραφε ο **Peter Kropotkin**, απαντώντας σε ένα γράμμα ενός αναρχικού σιωνιστή: «Ήδη το γεγονός», έγραφε ο P. Kropotkin «ότι ο αποικισμός στην Παλαιστίνη επιλέχτηκε, επειδή αυτή αποτελεί τη ζυγαριά του Ισραήλ, προδικάζει την αποτυχία του εγχειρήματος. Ότι είναι παλιό και νεκρό, δεν μπορεί να ξαναεμφανιστεί στην Ιστορία. Νέοι αιώνες φέρνουν νέα προβλήματα... Η δημιουργία ενός τεχνητού έθνους, με τον αποικισμό και τη φυγή στην έρημο, δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί. Έτσι φτιάχνονται θρησκείες, αλλά όχι εθνικότητες. Και οι αποικιστές της Παλαιστίνης, όπου κι αν μπορεί να προσανατολιστεί τους ανθρώπους ή θρησκεία, δεν μπορεί να εξυπηρετεί την ανθρώπινη πρόοδο, αλλά αντίθετα το πολύ μια τεχνητή αναγέννηση από τη πεθαμένη, που δεν μπορεί να ξαναεπιστρέψει». Αυτό το θρησκευτικό αίσθημα, συντηρούμενο απ' όλες τις πιθανές προφασίες παραμένει πάντα το εξέχον διακριτικό γνώρισμα του Σιωνισμού. Μια τέτοια αρχή μπορεί να επιφέρει μόνο έναν ακραίο Σωβινισμό σ' ένα λαό, που θεωρεί τον εαυτό του «εκλεκτό του Θεού». Αυτό αποτελεί μια αρνητική κοινωνική αρχή ανάπτυξης. Και αυτή η βασική αρχή θρησκευτικής και μυτικιστικής (και μεσαιωνικής) φιλοσοφίας, αγγίζει την πολιτική βάση του Σιωνισμού — την προσπάθεια για το χτίσιμο του Εβραϊκού κράτους. Ο πολιτικός Σιωνισμός δόμησε την τακτική του πάνω στη διττή υπόσχεσή του, η οποία εμπεριείχονταν στη Δήλωση της βρετανικής κυβέρνησης. Κατ' αρχήν: ίδρυση ενός Εβραϊκού Ασύλου στην Παλαιστίνη. Μετά: αν ο αριθμός των Εβραίων γίνει αρκετά μεγάλος —οικοδόμηση του εβραϊκού κράτους.

Χαρακτηριστική είναι η διακήρυξη, η οποία δημοσιεύτηκε επ' ευκαιρία των τελευταίων συγκρούσεων στην Παλαιστίνη στο επίσημο όργανο «Keren Kayemet»: «Θέλησαν να μας κερδίσουν με την ποσότητα, με τους αριθμούς... Η απάντηση στους **αριθμούς** είναι οι **αριθμοί**. Να απαντήσουμε σ' αυτήν την απόπειρα με την αύξηση των θέσεων μας και του λαού μας στην Παλαιστίνη». Μια νέα διακήρυξη, αυτή την φορά πιο επίσημη και κατά κάποιο τρόπο με τη σφραγίδα του παγκόσμιου Σιωνισμού, δημοσιεύτηκε μερικές βδομάδες μετά την πρώτη περιείχε τα ίδια, λίγο πιο συγκαλυμμένα. Το δημόσιο αυτό προσκλητήριο σχεδιάστηκε από τον **Ch. Weizmann**, τον διάδοχο του Herzl και πρόεδρο του Εβραϊκού Πρακτορείου για την Παλαιστίνη και από τον **Lord Melchett**, τον πρόεδρο του Συμβουλίου του Πρακτορείου. Αυτός ο τελευταίος περισσότερο γνωστός με το όνομά του Sir Alfred Mond, ήταν υποστηρικτής της συμφωνίας μεταξύ εργατών και καπιταλιστών στην Αγγλία, μια ιδέα η οποία βρήκε απήχηση στο αγγλικό εργατικό κόμμα (Labour Party). Η ύπαρξη της υπογραφής του δείχνει ήδη τη στενή σχέση της πολιτικής του Σιωνισμού και της αγγλικής πολιτικής: η πρώτη εξαρτάται από τη δεύτερη.

Θα μπορούσε όμως ο Σιωνισμός άραγε να λύσει με την πολιτική των **αριθμών** το εβραϊκό ζήτημα; Η κυρία Παλαιστίνη —που είχε υποσχεθεί στην εβραϊκή αποικιοκρατία— είναι μια έκταση περίπου 25.000 τ.χλμ. Η πυκνότητα του πληθυσμού στην Ασία ανέρχεται σε 20 κατοίκους ανά τ.χλμ. έναντι 40 στην Ευρώπη, η οποία οφείλεται στην ισχυρή βιομηχανοποίηση κάποιων χωρών. Τώρα όμως η Παλαιστίνη και λόγω της γεωγραφικής θέσης της είναι δύσκολο να βιομηχανοποιηθεί, μόνο η μεσογειακή ακτή της θα επέτρεπε την ίδρυση εργοστασίων. Αλλά αυτή η ακτή έχει το πολύ 125 χλμ. μήκος. Η χώρα λοιπόν, θα μπορούσε να αναπτυχθεί μόνο σε αγροτική κατεύθυνση, που σημαίνει ότι μικρές αποικίες θα έπρεπε να μοιραστούν σε μεγάλες εκτάσεις. Αυτό σημαίνει συνολικά, ότι η Παλαιστίνη μπορεί να δεχτεί ανώτατο πληθυσμό στη χώρα από 500 ως 600.000, λίγο παραπάνω απ' αυτούς που ζουν τώρα εκεί. Από την παρόντα πληθυσμό, τα τρία τέταρτα είναι Άραβες απέναντι σε 100 ως 120.000 Εβραίους.

Η πολιτική των αριθμών θα σήμαινε το στρίμωγμα όλων των Αράβων στα γειτονικά σύνορα της Συρίας και Τρανσυλβανίας. Ακόμα κι αν η Αγγλία αναλάμβανε αυτήν την πολιτική —κάτι το οποίο θα ήταν πολύ επικίνδυνο για τη Βρετανική Αυτοκρατορία, η οποία μετράει στους κόλπους της εκατομμύρια μουσουλμάνους— οι Σιωνιστές μπορούν να εγκαταστήσουν μόνο 500.000 Εβραίους από τα 6 εκατομμύρια Εβραίων, τα οποία ζουν μια μίσηρη ζωή στις χώρες της Ανατ. Ευρώπης (Ρουμανία, Πολωνία, Λιθουανία). Το εβραϊκό πρόβλημα δηλ. θα λύνονταν το ίδιο λιγότερο όσο σήμερα. Αυτό εξάλλου ενδιαφέρει λίγο τον επίσημο Σιωνισμό, αφού αυτός ενδιαφέρεται να λύσει το πολιτικό ζήτημα και όχι το κοινωνικό ζήτημα των Εβραίων. Και στην πράξη ολόκληρη η σιωνιστική προπαγάνδα κατευθύνεται σε ένα και μόνο πρόβλημα: την ίδρυση ενός ανεξάρτητου Εβραϊκού Κράτους. Αυτή η πολιτική είναι καταδικασμένη σε αποτυχία, όχι μόνο γιατί η ίδια η Αγγλία δεν θα την στήριζε, αλλά και πολύ περισσότερο, επειδή οι Άραβες θα αντιταχθούν με τα όπλα στα χέρια, ενάντια στο πώς στρίμωγμα τους. Σήμερα δεν υπάρχουν μειονότητες στην Παλαιστίνη. Υπάρχει μόνο η παντοδύναμη Αγγλία. Την ημέρα που η Παλαιστίνη θα ανεξαρτητοποιηθεί από την Αγγλία και θα δομηθεί ως απόλυτα κυρίαρχο κράτος, οι Εβραίοι της Παλαιστίνης θα υποφέρουν από τους Άραβες. Αν όμως αντίθετα οι Εβραίοι πετύχουν να ιδρύσουν το **δικό** τους κράτος, θα γίνουν οι Άραβες της Παλαιστίνης η καταπιεζόμενη μειονότητα του Εβραϊκού κράτους. Αυτός είναι ο άσπονδος νόμος των κρατών και των εθνικών μειονοτήτων.

Εξάλλου ένα υποτιμώμενο Εβραϊκό κράτος, που θα εκτόπιζε τους Άραβες, θα έπρεπε να παλεύει αδιάκοπα εναντίον των τριών αραβικών κρατών, που την περιβάλλουν. Αυτό θα ήταν τότε η αρχή ενός μέχρι τα νύχια οπλισμένου έθνους. Δεν θέλουμε σε καμία περίπτωση να αφορίσουμε την αρχή της αυτοάμυνας. Δεν είναι μόνο δικαίωμα αλλά και υποχρέωση κάθε ατόμου να αμυνθεί ενάντια σε κάθε εχθρική επίθεση.

Αλλά πρώτα πρέπει να γνωρίζουμε ποιος είναι ο εχθρός. Αν είναι ο Άραβας ο εχθρός, τότε ο Εβραίος παραδέχεται ότι ήρθε σε μια χώρα με την επίσημη ειρηνική εγκατάσταση, για να καταδώσει σε κάποια βολική στιγμή αυτούς που κατοικούν σ' αυτήν εδώ και πολλούς αιώνες. Τότε όμως θα πρέπει ο Εβραίος να είναι πάντα οπλισμένος: ο πόλεμος θα είναι αναπόφευκτος και απερισκεπτός. Θέλουν αυτό οι Σιωνιστές; Η μήπως φοβούνται να πουν ότι στην πραγματικότητα δεν είναι ο Άραβας ο εχθρός, αλλά κάποιος άλλος; Την ημέρα που οι Εβραίοι της Παλαιστίνης θα μπορέσουν να πουν ανοιχτά στους Άραβες, ότι και οι ίδιοι έχουν έναν κοινό εχθρό, του οποίου η παρουσία υπάρχει στα εδάφη τους δημιουργεί μια διαρκή απειλή για την πρόοδο και ειρήνη τους, εκείνη την ημέρα θα μπει οι βάσεις για μια Ομοσπονδία όλων των λαών που κατοικούν στην Παλαιστίνη, στην οποία δεν θα υπάρχει καμία κυρίαρχη πλειοψηφία και καμία καταπιεσμένη μειοψηφία. Εκείνη την ημέρα θα τεθεί μια από τις δύο περιπτώσεις: Η οι Άραβες και οι Εβραίοι θα γίνουν αρκετά δυνατοί να απαιτήσουν την εκκένωση της χώρας από τους Άγγλους ή αυτοί θα διαλύσουν την Δήλωση-Balfour. Αλλά αυτή η Δήλωση δεν ήταν ποτέ τίποτα περισσότερο, από ένα κουρελόχαρτο, του οποίου η αξία για τους Εβραίους ήταν ακριβώς μηδενική. Αυτό το κουρελόχαρτο ήταν αναγκαιότητα για την Αγγλία και μόνο για την Αγγλία, και ο Εβραίος Lord Melchett υπέγραψε το σιωνιστικό Μανιφέστο, μόνο και μόνο επειδή είναι Άγγλος...

Η πολιτική βάση του Σιωνισμού, η οποία ξεσηπάζει από την θρησκευτική ιδέα της «Ισραηλινής κοιτίδας», αποτελεί μια δεύτερη αρνητική κοινωνική αναπτυξιακή βάση. Απομένει η οικονομική βασική αρχή του Σιωνισμού: να οργανωθεί η εγκατάσταση μερικών χιλιάδων εβραϊκών οικογενειών, να τους αφυπνιστεί η αγάπη για εύφορη γη και να τους δοθεί έδαφος, να τους δοθεί η δυνατότητα αναδιοργάνωσης της ζωής τους, η οποία συνεντρίβει στην Ανατ. Ευρώπη, όπου μαινούνται ακόμα προγκρόμ και διωγμοί. Οι Άραβες δεν στρέφονται ενάντια σ' αυτήν την εγκατάσταση, όπως και δεν στρέφονται εναντίον τους πριν την Δήλωση-Balfour. Αναγνώριζαν την αξία του εβραϊκού πολιτισμού και τις ενέργειες του εβραϊκού λαού. Και ο Άραβας προλετάριος γνωρίζει βέβαια πολύ καλά, ότι η ύπαρξη του Ε-

βραίου προλετάριου του προσφέρει την Αλληλεγγύη ενάντια στον Άραβα Elendi, τον εκμεταλλευτή του ανθρώπινου ιδρώτα, μια αλληλεγγύη, την οποία δεν γεύτηκε προηγουμένα. Οι Άραβες δεν διαμαρτυρήθηκαν ποτέ εναντίον των Εβραίων αποίκων. Αυτό που δεν θέλουν είναι να έρχονται για να τους εκδιώξουν. Αυτή όμως η στενή οικονομική βάση, δεν μπορεί να επιλύσει καθόλου το εβραϊκό πρόβλημα, το πρόβλημα 6 εκ. Εβραίων. Είδαμε ότι ακόμη και η ίδρυση ενός εβραϊκού κράτους με 500.000 πολίτες, οργανωμένο με κανονικά εβραϊκά διαβατήρια και εβραϊκή αστυνομία, δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα αυτών των 6 εκ.

Και τότε;

Λοιπόν! Από εθνική σκοπιά η μη δυνατότητα επίλυσης του εβραϊκού ζητήματος είναι αποδεχόμενη. Ο 20ός αι. δεν είναι αιώνας του εθνικισμού, παρόλα τα εθνικιστικά φαινόμενα, που επέφερε ο παγκόσμιος πόλεμος. Ο Διεθνισμός βρίσκεται στην ημερήσια διάταξη, τόσο για τους εκμεταλλευτές, όσο και για τους εκμεταλλευόμενους. Όλο και περισσότερο οι εθνικοί καπιταλισμοί απορροφώνται και αντικαθίστανται από έναν και μόνο διεθνή καπιταλισμό. Κατά τον ίδιο τρόπο αισθάνεται και η εργατική τάξη όλο και περισσότερο την αναγκαιότητα της διεθνοποίησης του αγώνα ενάντια στον Ενωμένο Καπιταλισμό. Το να μιλάει τώρα για έναν αγώνα έξω από αυτόν τον αγώνα, σημαίνει ότι παραβλέπει εντελώς την εποχή που ζούμε.

Το να συνεχίσει την πολιτική των Εθνικών Ασύλων σημαίνει να προετοιμάσεις νέες σφαγές, να οδηγήσεις τους Εβραίους αποίκους σε ένα όλο και πιο στενό, σκοτεινό και πιο επικίνδυνο αδιέξοδο.

Τον Σεπτέμβριο του 1929, υπήρχαν σε 603 Εβραίους που εγκαταστάθηκαν στην Παλαιστίνη, 130, οι οποίοι ξαναεμφανίστηκαν: πάνω από 20%. Από τους 5.800 Αποίκους που απαιτεί η σιωνιστική εξουσία να εγκατασταθούν, μόνο 2.300 δεν έγιναν δεκτοί από την παλαιστινιακή κυβέρνηση: ούτε 40%. Αυτά τα δύο ζεύγη αριθμών είναι χαρακτηριστικά. Οι από τους ιδεαλιστές πραγματοποιημένες ενέργειες, να δουλεύει η γη της Παλαιστίνης, θα χρησιμοποιούνταν χιλιάδες φορές καλύτερα μέσα από έναν κοινό αγώνα στην ίδια πλευρά με τους Πολωνούς, Ρουμανούς, Ρώσους και άλλους αδελφούς τους ενάντια στην αυθαιρεσία των επιχειρηματιών και της κυβέρνησης.

Δεν ανάγκασε όμως η κατάσταση τους καταπιεσμένους Εβραίους, εδώ και καιρό να διεθνοποιηθούν; Η υψηλή οικονομία και ο ανεπτυγμένος καπιταλισμός —που δεν γνωρίζουν καμία πατρίδα— καταλήνουν στους κόλπους τους έναν αξιολόγο αριθμό Εβραίων, των οποίων η επιρροή στο βιομηχανικό και οικονομικό κόσμο είναι σημαντική.

Το επαναστατικό κίνημα —που παλεύει **ενάντια** στην οικονομία και τον καπιταλισμό και **δεν έχει πατρίδα**— έχει επίσης έναν σημαντικό αριθμό από Εβραίους. Να ψάχνεις κοινούς δεσμούς μεταξύ των καπιταλιστών και των προλεταρίων Εβραίων, σημαίνει ότι ιθαγενείς ένα αντιδραστικό και εγκληματικό έργο, σημαίνει, ότι αγωνίζεσαι εναντίον της δικής σου ελευθερίας. Να έχεις το δικό σου κράτος, τη δική σου αστυνομία, τις δικές σου φυλακές —σημαίνει, ότι δεν έχεις καταλάβει τι είναι αναγκαίο— ακριβώς να απελευθερωθείς από τα υπάρχοντα κράτη, τις υπάρχουσες αστυνομίες και φυλακές.

Το κοινωνικό πρόβλημα —και αυτό είναι το μόνο που μετράει— δεν γνωρίζει καμία θρησκεία, καμία πατρίδα, καμία φυλή, κανένα χρώμα. Ο νέγρος στις Ην. Πολιτείες θα πρέπει να προσπαθήσει να παλέψει για την απελευθέρωσή του, χωρίς πρώτα να ιδρύσει ένα κράτος νέγρων. Οι λευκοί των Ην. Πολιτειών —και από οπουδήποτε— θα πρέπει να αγωνιστούν μαζί του. Οι Εβραίοι θα πρέπει να παλέψουν, εκεί όπου ακριβώς βρίσκονται —στην Παλαιστίνη, στη Ρουμανία, στην Πολωνία και παντού— για την απελευθέρωσή του, χωρίς πρώτα να ιδρύσουν ένα εβραϊκό κράτος, που θα τους καταπιέζει «εβραϊκά». Οι πανταχού μη Εβραίοι πρέπει να βοηθήσουν, εφόσον αφορά την άμεση χειραφέτηση, όλων αυτών που δεν είναι ελεύθεροι, και να δώσουν, ό,τι καλύτερο έχουν για τους ανθρώπους όλων των φυλών και χρωμάτων, για να προετοιμάσουν τον ερχομό μιας κοινωνίας, όπου το κράτος θα είναι πλέον μόνο ένας κακός εφιάλτης του παρελθόντος.

Το εβραϊκό ζήτημα θα λυθεί μόνο με το κοινωνικό ζήτημα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΑΜΤΑΚΟΣ:

«Από 8 χρόνων απεχθάνομαι την αστυνομία...»

«Μπάτσοι γουρούνια δολοφόνοι το κράτος σας πληρώνει αλλάζετε επάγγελμα γιατί αυτό λερώνει». «Και ακόμη ο Μητσοτάκης κι ο Φλωράκης σας λένε να συνδικαλιστείτε κι εμείς σας λέμε να πάτε να πνιγείτε».

Πηγαίνετε να κάνετε ένα πιο αξιοπρεπές επάγγελμα, αυτό το επάγγελμα του χωροφύλακα είναι μισητό και απαίσιο. Πρέπει νάσαι παλιάνθρωπος για να το σκεφτείς. Για να είσαι αρεστός στα αφεντικά, στην άρχουσα τάξη πρέπει να λες ψέματα, να σκοτώνεις, να εκκληματίζεις, να κυνηγάς τους συνανθρώπους σου για τιποτένιες παραβάσεις καμιά φορά. Με λίγα λόγια να κυνηγάς τους λίγους και να αφήνεις τις κηλίδες γιατί οι μεγαλόσχολοι μπορεί να σε τυλίξουν σε μια κόλα χαρτί και να σε στείλουν σε κάποιο κοιτοσχοιό.

Εγώ που γράφω αυτές τις γραμμές απεχθάνομαι την αστυνομία από ηλικία 8 χρόνων, χωρίς ακόμη να έχω πολιτική συνείδηση, σαν παιδί που ήμουνα.

Είμασταν 3-4 λουστράκια το 1918, προσφυγάκια απ' τη Μικρά Ασία. Οι γονείς μας αντί για σχολείο, μας πήραν από ένα κασελάκι λουστρό, να βοηθήσουμε την οικογένεια που ήταν πολυμελής και άπορη. Καθόμασταν στην πλατεία Συντριβανίου, το 3ο Αστυνομικό Τμήμα ήταν τότε Εθνικής Αμύνης, τα αποχωρητήρια του από τα σκατά των χωροφύλακων ήταν γεμάτα μέχρι τους διαδρόμους.

Έρχονταν οι χωροφύλακες και μας παίρναν, δήθεν ότι καθίσσαμε παράνομα, και μας έβαζαν να καθαρίσουμε τα αποχωρητήρια, και αφού τα καθαρίζαμε ξυπόλυτοι και τρέμοντας, μας έδιναν και δύο καρπαζιές και μας άφηναν, αφού μας κρατούσαν κανα δυο ώρες. Και έλεγα στον εαυτό μου «καλά τη σχέση έχουμε εμείς με τα σκατά των χωροφύλακων;» Διοικητής τότε του 3ου τμήματος ήταν ο Βαρδολάκης και στην καταδίωξη κάποιου Νικηφόρανης (με γυαλάκια).

Αρνόταρε όταν μεγάλωσα λίγο, πήγα κι έγινα τσαγκάρης το 1930-31 με τη μεγάλη κρίση. Η ανεργία ήταν σχεδόν μόνιμη, κάναμε τότε μια συγκέντρωση ανέργων πιο πάνω από το συντριβάνι, στο καλοκαιρινό θέατρο «Χαρίλαου». Ζήτησαμε άδεια με το σωματείο υποδηματοτεργατών, η οποία και δόθηκε, την άλλη μέρα όμως, που πήγαμε στη συγκέντρωση (αστυνομικός διευθυντής ήταν τότε ο Καλοχριστιανικός) μας απαγόρευσε να συγκεντρωθούμε. Του

είπαμε ότι μας είχε δοθεί άδεια, αυτοί όμως απαίτησαν να διαλυθούμε κι η χωροφυλακή όρμησε με τα άλογα να μας διαλύσει.

Είχαν θγάλει τις χαντζάρες και τσαλαπατούσαν τον κόσμο με τα άλογα, «διαλυθείτε!» φώναζαν και κατά σύμπτωση στην πλατεία υπήρχαν σωροί από σπασμένες πέτρες για επιστρωση της πλατείας, και σε λίγο οι εργάτες αγανακτισμένοι άρπαξαν πέτρες και άρχισαν να πετροβολούν τους έφιππους μπάτσους. Το τι έγινε τότε, δεν περιγράφεται. Επί μισή ώρα 1000 περίπου εργάτες πετροβολούσαν τα άλογα μαζί με τους χωροφύλακες, να τρων τις πέτρες τα άλογα και να στέκονται όρθια με τους μπάτσους επάνω καθουριασμένους, να σπάνε τα τζάμια από τα γύρω καφενεία, άλλοι να κλείνουν τα ρολά, ένας μπάτσος υπέας είχε αρπάξει από τα μαλλιά έναν εργάτη και καλπάζοντας το άλογο τον έσερνε σε αρκετή απόσταση.

Ο γράφων συνελήφθη από τον χαφίε Μανώλη Καλοχριστιανόκη—ανεψιό του αστυνομικού διευθυντή— και με χτυπούσε με το όπλο του και το δαχτυλίο στη σκανδάλη με τη φράση «πάρτην πούστη».

Ύστερα από μερικά κτυπήματα πυροβολήθηκε και η σφαίρα τρύπησε το άνω μέρος της σιαγόνας, μου έκοψε τη μισή γλώσσα, μου έσπασε μερικά δόντια και βγήκε στο επάνω χείλος. Λίγο πιο

ψηλά θα ήμουν νεκρός. Ένας γιγαντώσιμος χαφίης αυτός, εγώ δεκαοχτάχρονος νάνος μπροστά του. Όταν του έγινε μήνυση για ανθρωποκτονία, φρόντισαν να με δικάσουν πριν τη δίκη σε 2 μήνες φυλάκιση, έτσι ώστε να μην υπάρχει στοιχείο εναντίον μου. Όταν έγινε αργότερα η δίκη στο κακουροδικείο Βέροιας, ο ένοχος μπάτσος αθώωθηκε, κάτι παρόμοιο σαν αυτό που έγινε πριν λίγο καιρό με τον μπάτσο Μελίστα, που δολοφόνησε το Μιχάλη Καλτεζά και τη δολοφονία του Πρέκα, αλλά και τις δολοφονίες τόσων άλλων αγωνιστών.

Ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Αθροτέλης Ελευθερόπουλος σε μια απεργία των φοιτητών, τότε όταν τον ρώτησαν οι δημοσιογράφοι για τις εντυπώσεις του από την διαγωγή της έφιππης Αστυνομίας, τους είπε τα εξής:

«Είδα άλογα επί αλόγων να εφορμούν επί ανθρώπων». Να τι λέει και ο γέρο Ένγκελς στο βιβλίο του «η καταγωγή της ατομικής ιδιοκτησίας και του κράτους» για την Αστυνομία στην Αρχαία Αθήνα: «Είδαμε ότι το ουσιαστικό χαρακτηριστικό γνώρισμα του κράτους είναι η εξεχωριστή από τη μάζα του λαού δημόσια εξουσία. Η Αθήνα είχε τότε μονάχα λαϊκό στρατό και ένα στόλο που τον επάνδρωναν και τον αρμάρωνε άμεσα ο λαός. Ο στρατός και ο στόλος την υπεράσπιζαν από τους εξωτερικούς εχθρούς και κρατούσαν στον χαλινό τους δούλους, που τότε κιάλας αποτελούσαν τη μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού. Ανέναντι στους πολίτες της δημόσιας εξουσίας αρχικά την αποτελούσε μονάχα η αστυνομία, που είναι τόσο παλιά, όσο και το κράτος, γι' αυτό και οι αφελείς γάλλοι του 18ου αιώνα δε μιλούσαν για για *λαούς αστυνομολέμενους* (nations policiées). Οι Αθηναίοι ίδρυσαν λοιπόν μαζί με το κράτος τους και την αστυνομία, μια σωστή χωροφυλακή από πεζούς και έφιππους τζοδότες, «κυνήγους της υπαίθρου» όπως τους λένε στη Νότια Γερμανία και στην Ελβετία. Η χωροφυλακή αυτή όμως σχηματίστηκε από δούλους. Τόσο *ελευτελιστική φανόταν στον ελεύθερο Αθηναίο αυτή η υπηρεσία του χωροφύλακα*, που προτιμούσε να τον πνίγει ο οπλισμένος δούλος, παρά να ασχολείται ο ίδιος με τέτοιες αιτιμωτικές πράξεις. Εδώ εκφράζεται ακόμα η παλιά νοοτροπία των γενναίων. Το κράτος δεν μπορούσε να υπάρχει χωρίς την αστυνομία, και ήταν ακόμα νέο και δεν είχε αρκετό κύρος για να κάνει σεβαστό ένα επάγγελμα, που αναγκαστικά φανόταν αιτιμωτικό στα πρώην μέλη του νέους».

Νέα τροπή στο θέμα του ΕΚΑΜ στην Αγγλία

Στην Αγγλία η κοινοβουλευτική επιτροπή εσωτερικών υποθέσεων πρότεινε στο Υπουργείο Εσωτερικών να μελετήσει την πιθανότητα χρησιμοποίησης της τελευταίας σελίδας των καινούριων βρετανικών διαβατηρίων, που ας σημειωθεί, μπορούν να «διαβαστούν» από κομπιούτερ ως επίσημη ταυτότητα. Η επιτροπή επισημαίνει ότι η διπλή αυτή λειτουργία του διαβατηρίου θα περιορίζεται από το γεγονός ότι οι Βρετανοί δεν θα είναι υποχρεωμένοι να το κουβαλούν μαζί τους. Πάντως, η επιτροπή υπογραμμίζει ότι στην ηπειρωτική Ευρώπη κάθε ενήλικας πρέπει να φέρει την ταυτότητά του μαζί του (κάτι που δε συμβαίνει στην Αγγλία), ενώ η Βρετανία θα πρέπει να «ευθυγραμμιστεί» μέχρι το 1992.

Επίσης, αυτή η επιτροπή συνιστά να χρησιμοποιείται το «Διαβατήριο Βρετανών Επισκεπτών» (δευτερεύον διαβατήριο με μερικότερη χρήση) έτσι ώστε περισσότεροι άνθρωποι να ενθαρρύνονται να περνούν από αυτό στο κανονικό διαβατήριο με τη γνωστή τελευταία σελίδα, αφού πιο πολλοί Άγγλοι κατέχουν αυτό το «δευτερεύον» διαβατήριο παρά το κύριο. Επίσης, αν και μεγάλος αριθμός ανθρώπων δεν έχουν διαβατήριο, η επιτροπή ελπίζει ότι το «διπλής αποστολής» διαβατήριο θα αντικαταστήσει τα εκατομμύρια των ταυτοτήτων-δελτίων αναγνωρίσεως που παραχωρούνται από αθλητικούς ομίλους, βιβλιοθήκες, συνδέσμους σπαδών ποδοσφαίρου, λέσχες, κλαμπ κλπ.

Βέβαια, οι προτάσεις της επιτροπής εκτός από ανεφάρμοστες είναι και ηλίθιες. Πώς περιμένουν από τις ορδές των νεαρών ποδοσφαιροφίλων να επιδεικνύουν τα διαβατήριά τους, για να μπουν στο γήπεδο; Ή από τους νέους που σταματάνε για ένα ποτηράκι σ' ένα μπαρ στη βόλτα τους να δείχνουν πρώτα το διαβατήριό τους, για να μπουν στα μπαρ;

Πάντως, παρά τη γελοιότητα των προτάσεων οι προθέσεις της επιτροπής πρέπει να εκτιμηθούν στα σοβαρά. Εκείνο που θέλουν είναι να εθίσουν τον κόσμο, ιδίως τους νέους, στην ιδέα ότι το να φέρουν την αριθμημένη ταυτότητα είναι κανόνας απαραίτητος. Αν οι νέοι είναι υποχρεωμένοι να κουβαλούν τις ταυτότητες όταν πηγαίνουν μία απλή βόλτα ή σε μια αθλητική συνάντηση, σύντομα θα βρεθούν υποχρεωμένοι να τις κουβαλούν πάντα και παντού.

Πρώτα οι αρχές θα εισάγουν την νέα ταυτότητα και με τη συγκάλυψη της «ελεύθερης» εθελοντικής, αποδοχής της θα φέρουν τους ανθρωπώους σ' αυτή. Μετά θ' αρχίσει η επιβολή... Μόνο που το υποχρεωτικό μέρος του σχεδίου τους (που υπολογίζουν να έχει ολοκληρωθεί σε τρία χρόνια) θα πραγματοποιηθεί μόνο αν εφαρμοστεί το εθελοντικό... Στο χέρι μας είναι. Άλλωστε είναι ζήτημα επίδωξης να απορρίψουμε τις επιλογές του κράτους. Μένουμε και θα μείνουμε αυτό που θέλουμε να γίνουμε και όχι αυτό που θέλουμε να γίνουμε...